வெளியீடு எண் 1035

உ

சிவமயம்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடர் இயற்றியருளிய

ஸ்ரீ சரசுவதியந்தாதி

ஸ்ரீ சரசுவதி

தருமை ஆதீனம்] [அடக்க விலை ரூ. 11-00

2003

வெளியீடு எண். 1035.

உ

சிவமயம்

கம்பநாடர் இயற்றியருளிய

ஸ்ரீ சரசுவதியந்தாதி

இந்நூல்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம்

26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவுளப்பாங்கின்வண்ணம்

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்
சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய உரையுடன்

கலைமகள் விழா மலராக

ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகத்தில்

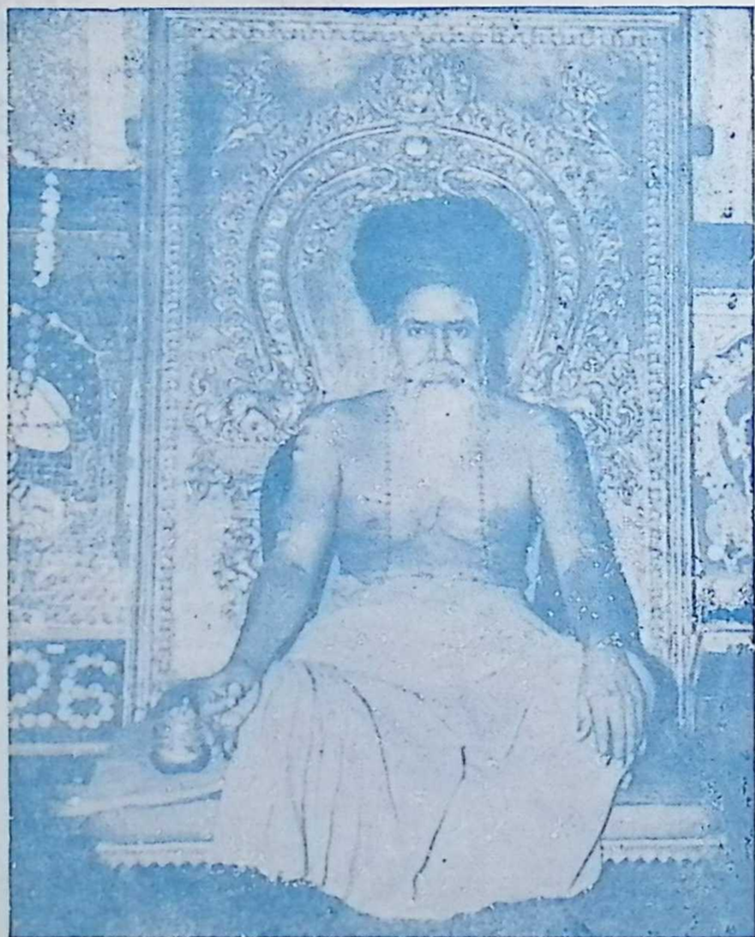
வெளியிடப்பெற்றது.

தருமை ஆதீனம்

5-10-2003

ஞானசம்பந்தம் அச்சகம்,
தருமபுரம்.

தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

செய்யுள் முதற்குறிப்பகாரதி

செய்யுள்			பக்கம்
அடிவேதநாறுஞ்	....	...	27
அடையாளநாண்மலர்	...	....	30
அருக்கோதயத்தினுஞ்	...	...	13
ஆயகலேகள்	....	....	7
இயலானதுகொண்டு	...	...	12
இலங்குந்திரு	....	...	34
இனிநானுணர்வ	....	...	15
உரைப்பாருரைக்கும்	...	...	11
ஒருத்தியை	...	....	18
கமலந்தனி	....	....	25
கரியாரளகமும்	...	...	35
கருந்தாமரை	....	...	23
காரணன்பாகமுஞ்	...	...	26
சரோருகமே	...	...	22
சீர்தந்த	...	....	9
சேதிக்கலாந்	...	...	30
தனக்கேதுணி	...	...	24
தேவருந்தெய்வப்	....	...	19
தொழுவார்வலம்	...	...	32
நாயகமான	...	...	21
படிகநிறமும்	...	...	8
பாதாம்புயத்திற்	...	...	15
பாவுந்தொடையும்	...	...	16
புந்தியிற்கூரிருள்	....	...	17
புரிகின்றசிந்தையி	...	...	20
பெருந்திருவுஞ்	....	...	36
பொருளாவிரண்டும்	....	...	33
மயிலேமடப்பிடியே	....	....	14
வணங்குஞ்சிலே	....	....	10
வேதமும்வேதத்தி	....	...	21
வேறிலேயென்று	....	....	28
வைக்கும்பொருளும்	....	....	32

———

உ

குருபாதம்

முன்னுரை

தவளத் தாமரை தாதார் கோயில்
அவளைப் போற்றுதும் அருந்தமிழ் குறித்தே.

கம்பரும் திருவள்ளுவரும் தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்த பெரும் புலவர்களாவர். இவ்விரு புலவர் பெயர்களின் முதல் எழுத்துக்களையும் இணைத்து தமிழுக்குக் கதியாவார் இருவர் எனக் கூறுவர் அறிஞர்.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் இவ்விருபுலவர்களோடு இளங்கோவடிகளையும் சேர்த்து, "யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல் இளங்கோவைப்போல், பூமி தனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை உண்மை வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை" என உரைப்பார். இம்மூன்று புலவர்களும் இயற்றிய இராமாயணம், திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் ஆகியன, கணவன் மனைவி உரையாடல், அரசன் குடிமக்கள் உரையாடல், நண்பர் களின் உரையாடல்கள்போல இனிமை கட்டளை நட்பு ஆகிய வற்றினடிப்படையில்அறநூற்கருத்துக்களைவிளக்குவனஎன்பர் இவற்றுள் கம்பரின் சொல்லோவியங்களைக் கம்ப சித்திரம் என்பர் மக்கள். கவிச்சக்கரவர்த்தியாகத் திகழ்ந்த கம்பரின் பெருமைகளுக்குக் காரணம் அவர்கலைமகள் மீதுகொண்டிருந்த அளவற்ற பத்தியினாலேயே எனலாம். கம்பர் நாவில் கலைமகள் களிநடம் புரியக் காரணமாயிருந்த சிறந்த தோத்திரநூல் சரசுவதி அந்தாதியாகும்.

தமிழ் மொழியில் கலைமகள் தோத்திர நூலாக விளங்குவன குமரகுருபரர் இயற்றிய சகலகலாவல்லி மாலையும் கம்பர் இயற்றிய சரசுவதி அந்தாதியுமேயாகும். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் பயிலமுற்படுவோர்க்கு ஆசிரியர் இந்நூல்களைப்

பாடமாக முதலில் போதிப்பர். இவற்றுள் சரசுவதி அந்தாதி பொருளுணர்ந்து பயிலுதற்குச் சிறிது கடினமானதாக விளங்குவது.

அண்மைக்காலத்தில் பெரும்புலவர்களாகவிளங்கிய சென்னை வை.மு. சடகோபராமானுஜாசாரியார் சே. கிருஷ்ணமாசாரியார் ஆகியோர் இந்நூலுக்குச் சிறந்த உரை வரைந்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

தருமை ஆதீனம் 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

இவ்யாண்டு (சுபானு) கலைமகள் விழா வெளியீடாக சரசுவதி யந்தாதியை இவர்கள் எழுதிய உரையுடன் வெளியிட்டருள் கிறார்கள். பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் எதிர்பார்த்திருந்த இந்நூல் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின் பெருங்கருணையால் தருமை ஆதீன வெளியீடாக ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகத்தில் வெளிவருகிறது.

அன்பர்கள் இந்நூலை ஓதியுணர்ந்து கலைமகள் கருணையால் கல்விச் செல்வம் பெற்றுச் சிறப்புறுவார்களாக.

வெள்ளைக் கலையுடுத்தி வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள் - வெள்ளை
அரியா சனத்தில் அரசரோ டென்னைச்
சரியா சனம்வைத்த தாய்.

— காளமேகப்புலவர்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானத்தின்
அருளாணையின்வண்ணம்

தருமபுரம் ஆதீனம்
5—10—2003

திருஞானசம்பந்தத் தம்பிரான், எம். ஏ.,
கட்டளை விசாரணை.

தருமை ஆதீனக் குருமுதல்வர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருஞானசம்பந்த தேசிக
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ

சிவமயம்

தருமை ஆதீனத்தை நிறுவியருளிய

ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் அருள் வரலாறு

சீரணியும் நுதலின்விழி மழுமான் நாகம்
திருந்தும்எரி பொருந்துவிடம் தெரிந்தி டாமல்
தாரணிஅன் பரையாள அவர்போல் வந்த
சைவசிகா மணிஎவர்க்கும் தலைவன் எங்கோன்
காரணியும் நெடிய பொழிற் கமலை வேந்தன்
கருணைமழை பொழியும்இரு கடைக்க ணாளன்
பாரணியும் ஞானசம் பந்தன் எந்தை
பரமன்இரு சரணமலர் பரவி வாழ்வாம்.

— ஸ்ரீ சம்பந்தசரணாலயர்

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கார்காத்த வேளாளர் குலத்திலே சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்கும் மீனாட்சியம்மைக்கும் அருந்தவ மகவாக அவதரித்தார் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர். மதுரையம்பதிக்குத் தம் பெற்றோருடன் சென்றுதம்குலதெய்வமாகிய ஸ்ரீசொக்கநாதரை வழிபட்டார். திருவருளால், பொற்றாமரைக் குளத்தில் ஈசான மூலையில் பெட்டகக் கோயிலுடன் சொக்கநாதர் கண்ணுக்கினியபொருளாகக் கைவரப்பெற்றார். சொக்கேசன் அருளால் திருவாரூர் சென்று ஞானப்பிரகாச தேசிகரை வணங்கிச் சிவஞானோபதேசம் பெற்றார். சொக்கநாதர் பூஜையும், எழுந்தருளச்செய்து கொடுக்கப்பெற்றார். குருவாணைப்படித் தருமபுரத்தில் அமர்ந்து பக்குவான்மாக்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்தார். தமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ சொக்கநாதர்மீது சொக்கநாத வெண்பாப்பாடித் துதித்தார். சிவபோகசாரம், முத்திநிச்சயம், சொக்கநாதக் கலித்துறை, ஞானப்பிரகாசமாலை, சோடசகலாப் பிராசாதசட்கம், திரிபதார்த்தருபாதி தசகாரிய அகவல்,

நவரத்தினமாலை ஆகிய நூல்களையும் அருளி, சைவசித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்தார்.

இவ்வாறு பல்லாண்டுக் காலம் ஞான அரசாட்சிபுரிந்து சிவலிங்கத் திருவுருவின்கீழ் ஜீவசமாதி கூடினார் ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்தர். அவர் ஜீவசமாதி கூடிய குருமூர்த்தமே தற்பொழுது ஸ்ரீ ஞானாம்பிகை உடனாகிய ஸ்ரீஞானபுரீசுவரர் திருக்கோயிலாக விளங்கிவருகிறது. கி. பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்தரால் தோற்றுவிக்கப்பெற்ற இத்திருத்தருமை ஆதீனம் மொழித் தொண்டும், சமயத்தொண்டும், சமூகத்தொண்டும், ஒல்லும் வகையெல்லாம் ஆற்றிவருகின்றது.

ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தரது பரம்பரையில் தற்பொழுது 26 ஆவது குருமகாசந்நிதானமாக எழுந்தருளியிருப்பவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரியசுவாமிகள் ஆவார்கள். அவர்களால் தமது ஆதிபரமாசாரிய சுவாமிகளாகிய ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் திருப்பெயரில் நிறுவப்பெற்ற "ஞான சம்பந்தம் பதிப்பக" அறக்கட்டளை வெளியீடாக இந்நூல் வெளியிடப்பெற்றது.

உ
சிவமயம்

கம்பர் வரலாறு

இவர், சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரில் நான்காம்வருணத்தில் (வேளாளர்குலம்) பிறந்தவர்.

இவரது சமயம், வைஷ்ணவமே.

இவர், இளமையிலேயே தந்தை இறந்ததனுல், போஷகரில்லாமல் தாயுடனே திருவெண்ணெய்நல்லூரில் சடையப்பரென்னும் வள்ளலினிடம்போய்ச்சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்று, அவர் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைக்குப் புத்தகமெடுத்துக்கொண்டுபோகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்து வந்தனர். இவர்க்குச் சரசுவதீகடாக்ஷமும், கம்பரென்னும் பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டு; இவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்துவரும்நாளில், அவ்வுபாத்தியாயர், தமக்கு வைரபுரமென்னுங் கிராமத்திலுள்ள கம்பங்கொல்லைதினைக்கொல்லைகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்று காலைதொடங்கிக் கொல்லையிற் காத்துவந்து நல்லவெயிலில் நித்திரை வந்ததனுல், அக்கொல்லையினருகிலிருந்த காளி கோயிலிற் போய்ப்படுத்துத் தூங்கினுர். தூங்குகையிற் கொல்லையில் ஒரு குதிரை வந்து மேய்வதாகக் கனுக்கண்டு எழுந்து பார்க்க, கனவிற் கண்டபடியே பயிரை அவ்வூராள்வோனுகிய காளிங்கராயனது குதிரை மேயக் கண்டு, அதனைத் துரத்தியும் அதுபோகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரே போய் நின்று புலம்பினுர். அதுகண்டு காளி கருணை கூர்ந்து பிரசன்னையாகி, ' பிள்ளாய்! அழாதே; உன்நாவை நீட்டு ' என்றுள். இவர் அங்ஙனமே நீட்ட, தேவி அதிற்பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி அநுக்கிரகித்தனன். பின்பு இவர் திரும்பிச்சென்று கொல்லையிற்போய்ப்பார்க்க, அப்பொழுதும் குதிரை அப்புறம் போகாது அங்கேயே மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது காளிகாதேவியின் அனுக்கிரகத்தாற் சரசுவதீகடாக்ஷம் பெற்ற இவரது வாக்கினின்றும் அதுகண்டகோபத்தால், தற்செயலாக "வாய்த்தவயிரபுரமாகாளியம்மேகேள், காய்த்ததினைப்புனத்துக் காலை வைத்துச்-சாய்த்துக், கதிரை மாளத்தின்ற காளிங்கராயன் குதிரை மாளக் கொண்டுபோ " என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று.

அங்ஙனம் இவர் பாடியவுடனே அக்குதிரை கீழே விழுந்து இறந்தது. அதனைக் கேட்டறிந்த உபாத்தியாயர் ஓடிவந்து பார்த்து, அதிகாரியின் கோபத்திற்கு ஆளாவோமேயென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பு பாடிய வெண்பாவின் நான்காம் அடியை "குதிரை மீளக் கொண்டுவா" என்று திருப்பிப்பாட, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிங்கராயன் இதனைக் கேள்வியுற்று அக்காலத்தில் அரசுசெலுத்திவந்த குலோத்துங்க னென்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அச்சிறுவனைத் தான்பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமேஇவர் கோலுங்கையுமாய்ப் போய்நிற்க, அவன், ‡ 'இக்கம்பனு அங்ஙனஞ் செய்தவன்?' என்றனன். இதனாலும், கம்பங் கொல்லையைக் காத்ததனாலும். இவர்க்குக் கம்பர் என்று பெய ராயிற்று. இதற்கு வேறு சில காரணமுங் கூறுவர். இவர் பின்பு சோழராஜனது ஸம்ஸ்தாந வித்துவான்களுக்குத் தலைவராகி இராசசபைக்கு நாள்தோறும்சென்றுசமயோசிதமாகவும் சாதுரிய மாகவும் பல கவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத் தலைப்பட்டு ''புவிச் சக்ரவர்த்திகள் போற்றிப் பழிச்சுங், கவிச்சக்ரவத்தியாங்கம்பர்'' என்பதுபோன்ற பலவிருதுகூறப் புலமை செலுத்திவந்தனர். இவர்க்கு அம்பிகாபதியென்று ஒருமகன் பிறந்து, அவனும் சிறந்த வித்துவானாகி இவரோடு ராஜசபைக்கு நாடோறும் போய்ப் பெருமை பெற்று வந்தனன்.

கம்பர் இராமாயணம் பாடியது. சடையப்பவள்ளலினது பெருமுயற்சியால். எங்ஙனமெனின், - அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமைத்திறம் விளங்குமாறு இவரை ஏதாவது ஒரு பிரபந்தம் பாடும்படி செய்யவேண்டுமென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச் செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப் பாடும்படி செய்தாற் புலமைத்திறம் நன்ருக விளங்குமென நினைத்து, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் 'ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினுற் பாடிமுடிக்கவேண்டும் எனக் கட்டளையிட்டனன். கட்டளையிட்டபின்பும் கம்பர் பல நாள்பாடாமலேயிருந்து. ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம்வரை யிற்பாடிமுடித்து யுத்தகாண்டம் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் மறுபடி அரசனுல் ஏவப்பட்டு, இவ்விராமாயணம் பாடினுர் பாடுகையிற் பிரதிதினம் இராப்பொழுதெல்லாம் வட மொழிப் புலவர்களை வைத்துக்கொண்டு வால்மீகம் ஆத்யாத்மம் போ தாயநம் முதலிய ராமாயணங்களையும், பலபுராணங்களையும் ஆராய்ச்சிசெய்து, பகற்பொழுதிலே நாளொன்றுக்கு எழுநூறு

‡ கம்பன்-கம்புடையவன்; கம்பு=கொம்பு; உலகவழக்கு.

பாடல் விழுக்காடு யுத்தகாண்டம் வரையில் ஆறு காண்டமும் பதினுயிரத்துச் சில்லறை பாடல்களாற் பதினைந்து நாளிற்பாடி முடித்தனர். அங்ஙன மிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக் கூத்தர் வீட்டு வாயிலின் வழியே போகையில், அவர் தாம் செய்த இராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்கு முன் தலை யெடாதென அறிந்து அதனைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்க, கண்டு, அவ்விடஞ் சென்று அதற்குள் யுத்தகாண்டம்வரையிற் கிழிபட்டுப்போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தை அப் படியே கிழியாதுவைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதுவே கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்கலாயிற்று. கம்பர் அம்பிகாபதிக்கு விவாகம் நடத்தியபோது சடையப்ப வள்ளல் சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்ததனுல் இருக்க இடம் பெருது சலதாரை யோரத்தில் ஒதுங்கி நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தம்மனைவியை நோக்கி 'இவரை நாம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் மேலாகவைப்போம்' எனக்கூறியிருந்தபடி, தம்மை ஆதரித்த அச்சடையப்பப்பிரபுவை நன்றிமறவாமையால் இராமாயணத்தில் அங்கங்கே சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிருர் பின்னர் இராமாயணம், திருவரங்கம்பெரியகோயிலில் மோட்ட. முகியசிங்கர் சிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு நாதமுனிகள் திருவோலக் கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அந்தக்காலம் முதலியவற்றை,

" எண்ணிய $ சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் [வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றினுனே "

எனக் காண்க.

இவர் சரசுவதியந்தாதி பாடியதைப்பற்றி வழங்குவதொரு வரலாறு :— கம்பர் ஒருகால் சோழராசனேடு மனஸ்தாபப் பட்டுச் சோழநாட்டைவிட்டுச் சேரநாடுசேர்ந்து கம்பரிடத்தில் அடைப்பைக்காரனுயிருந்தவனென்று தம்மைச் சொல்லிச் சேரராசனிடத்தில் அடைப்பைக்காரனுயமர்ந்து அங்குத் தமது

$ சகாததம் – சாலிவாகநசகாப்தம்: இப்பொழுது நடப்பது, 1836; ஆகவே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம்வருஷங் களுக்கு முன்பு என்க. சிலாசாசநபரிசோதகர், முதலாவது குலோத்துங்கசோழன் பிறந்த காலம் 850 – வருடங்களுக்கு முன்பு என்பர். 150 – வருடம் வித்தியாசப்படும்.

கல்வித் திறத்தைக் காட்டி அரசனுடைய அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்றுச் சிறந்து வாழ, அதுகண்ட அந்தச் சேரசம்ஸ்தான வித்துவான்கள் பொருமை கொண்டு ஓர் அம்பட்டனுக்குப் பொருள் கொடுத்து அவனைக் கொண்டு அடைப்பைக் காரனுயிருந்த கம்பரைத் தனது தமையனென்று சொல்லிச் சாதித்து அவமானப்படுத்த முயன்ருர்கள். அப் பொழுது கம்பர் சரசுவதியைத் தியானித்து ‘ தாயே ! இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் அடியேனை பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கி உனது இடக்காற் சிலம்பை என்னிடம் கொடுத்தருள வேண்டும் ’ என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே நாமகள் அனுக்கிரகித்ததனுல், அவளுடைய வச்சிரச்சிலம் பொன்று உடனே கம்பர் கையிற் கிடைத்தது; அதனை அவர், அரசனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்து ‘ இதன் இனமான மற்றென்று என் தம்பியான இந்த அம்பட்டனிடத்தில் இருக் கிறது; அதனையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்’ என்று வேண்டி ஞர். காண்பவர் கண்கூசும்படிசொலிக்கின்ற அவ்வொற்றைச் சிலம்பைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்ட அரசன் அந்த அம்பட்டனை நோக்கி ‘உன் பங்கிலுள்ளமற்றெரு சிலம்பைக் கொண்டுவா ’ என்று சொல்ல, அவன் மிகஅஞ்சி ‘ இல்லை ’ என்ருன். கம்பர் அதனைப் பொய்ச்சாதனையென்று வற்புறுத்திக் கூற, அரசன் கட்டளைப் படியே ஏவலாளர் அம்பட்டனைக் கட்டியடிக் கலானுர்கள். அடிபொறுக்க மாட்டாமல் அவன் ‘ இந்த அடைப்பைக்காரருக்கும் எனக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை, இந்தச்சம்ஸ்தான வித்துவான்கள் என்னைக்கொண்டு இப்படியெல்லாம் செய்வித்தார்கள் ’ என்று உண்மையைச் சொல்லி நிலைநிறுத்தினுன். பின்பு அரசன் கம்பரை நோக்கி ‘ இந்த அற்புதச்சிலம்பு உனக்கு ஏது ?’ என, கம்பர் ‘ இது சரசுவதியினது ’ என்று சொல்லி மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுச் சரசுவதியைத் தியானித்துச் சரசுவதியந்தாதி யென்னும் இந்நூலைப் பாடித் தோத்திரித்தவளவிலே, அக்கலை மகள் ஒற்றைக்காற் சிலம்பு ஒலிக்க நடனஞ்செய்துகொண்டு பிரதியக்ஷமாகத் தோன்றி ‘ எங்கே சிலம்பு ? ’ என்று கம்பரைக் கேட்க, இவர் அரசன்கையிலிருந்த சிலம்பைவாங்கி அத்தேவி யின் இடத்திருவடிக்கு நேரே நீட்ட, அது அத்திருவடியிற்

போய் ஏறினமாத்திரத்தில், கலைவாணி அந்தர்த்தானமாய் விட்டாள். அதுகண்டு வியந்தசேரன் கம்பரை நன்குவிசாரித்து அவர் இன்னுரென்ற உண்மையை அறிந்துகொண்டான்.

இவர் செய்த வேறு நூல்கள் - ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியென வழங்குகின்ற சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கைவழக்கம் முதலியன.

இவர் காலத்து இருந்த வித்துவான்கள்-புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஔவை முதலியோர்.

இவர் சரித்திர விவரத்தை விநோதரசமஞ்சரி, புலவர் புராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்.

" வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர்
சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு
மொண்பாவி லுயர்கம்பன் கோவையுலா
வந்தாதிக் கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள்
வசைபாடக் காளமேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா
தொருவர் பகரொணுதே "

என்பதனல், இவர், விருத்தம்பாடுதலில் மிகச் சிறந்தவரென விளங்கும்.

'கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்' 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்ற பழமொழிகள் இவரது கல்வித் திறத்தை மெச்சி வழங்கியன.

உ

கலைமகள் துணை.

ஸ்ரீ சரசுவதியந்தாதி

சரசுவதியினது அந்தாதி என விரியும்; சரசுவதியின் விஷய மாக அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்டதொரு பிரபந்த மென்பதுபொருள். இத்தொடர்மொழியில் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமை யுருபின் பொருளாகிய சம்பந்தம், விஷயமாக வுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற் போல, ஸரஸ்வதீ என்ற வடசொல் - (எங்கும்) வியாபித்தலை யுடையவளென்று காரணப் பொருள்படும். இவள் - பிரமன் மனைவி, கல்விக்குஉரிய தெய்வம். அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக உடையது; வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; வடமொழித் தொடர்; தீர்க்கசந்தி; அந்த ஆதிஎனப்பிரிக்க, அந்தாதியாவது-ஒருசெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்த செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. இங்ஙனம் பாடும் நூலின் ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமைதல், மண்டலித்தலெனப்படும். இது. தொண்ணூற்ருறு வகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்ரும். இதனைச் சிறுகாப்பியத்தில் அடக்குவர் ஒருசாரார்.

இந்நூல் - முதலிற் காப்புச் செய்யுளாகவுள்ள இரண்டு வெண்பா நீங்கலாக முப்பது கட்டளைக் கலித் துறைகளால் அமைந்தது.

காப்பு

காப்பு - காத்தல்; 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்; அது - இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடை யூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்க வல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திரம் என்பது கருத்து.

இக்காப்பு இந்நூலாசிரியர்க்கு இஷ்டதேவதையும் இந் நூலுக்குத் தலைவியுமான சரசுவதியின் விஷயமான தாதலால், இதனை, வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தோடு ஏற்புடைக் கடவுள் வணக்கமுமாகுமென்று கொள்ளலாம். (வழிபடு கடவுள் - தம்மாற் பூசிக்கப்படும் தெய்வம். ஏற்புடைக்கடவுள் - தாம் பாடத்தொடங்கிய நூலுக்கு ஏற்ற தெய்வம்.)

“ வெள்ளைக் கலையுடுத்தி வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்து வீற்றிருப்பாள் ”

ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையு
மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை - தூய
வுருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.

(இதன்பொருள்) ஆய - பொருந்திய, கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் - அறுபத்துநான்கு வகைக் கல்விகளையும், ஏய - தகுதியாக (உரியபடி) உணர்விக்கும்-(தனக்கு அடிமைப்பட்ட என்போலியர்க்குத்) தெரியச் செய்தருளுகின்ற, என் அம்மை - எனது தாய் போன்றவளும், தூயஉருபளிங்கு போல்வாள் - பரிசுத்தமான திருமேனி ஸ்படிகம்போல வெண்ணிறமாக இருக்கப் பெற்றவளும் ஆகிய சரசுவதீதேவி, என் உள்ளத்தினுள்ளே இருப்பள் - எனது மனத்திலே (எப்பொழுதும்) எழுந்தருளியிருக்கிருள்; (ஆதலால்), இங்கு இடர் வாராது - இவ்விடத்தில் துன்பமொன்றும் வரமாட்டாது; (என்றவாறு.)

கலைகளெல்லாவற்றிற்குந் தலைவியும், அவற்றையெல்லாம் தனது அடியார்க்கு அருள்பவளும், சத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று வகைக்குணங்களுள் சத்துவ குணத்தையே யுடையளென்பது தோன்ற வெண்ணிறமாய் விளங்குபவளும், தன் அடியாரது புலமைத்திறத்துக்கு இடையூறு நேரிடாதபடி பரிபாலிப்பவளும், ஒருகால் இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதனை உடனே ஒழிக்கவல்லவளுமான சரசுவதியை யான் வழிபடு கடவுளாகக்கொண்டு அன்போடு தியானிக்கின்றேனுதலால், அவள் யான் நினைத்த வண்ணமாய் எனது உள்ளக்கமலத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிருள். ஆதலால், யான் இயற்றத் தொடங்கிய இப்பிரபந்தத்துக்கும், மற்றும் யான் விரும்பும் நற்பேறுகளுக்கும் இடையூறென்றும் வரமாட்டா தென்று துணிந்து கூறியவாறும்.

ஆய-ஆகிய, இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்: ய்-காலங்காட்டும் இடைநிலை, கலா, அம்பா, ரூபம், ஸ்படிகம் என்றவடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கலைஞானம் அறுபத்து நான்கு - சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், தர்க்கம், வியாகரணம், சோதிஷம், வைத்தியம், சில்பம், கணிதம், சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியன; அகராதியிற் காண்க. உம்மை-முற்றுப்பொருளது. ஏய - செயவெனெச்சம்; ஏய் - பகுதி. மிக்க அன்புடைமையும், நன்கு மதிக்கப்படுதலும் பற்றி, 'அம்மை' என்ருர். இருப்பள் என்பதில். பகரவிடைநிலை - எதிர்காலமுணர்த்தாது தன்மை மாத்திரத்தை உணர்த்திற்று. 'இங்கு' என்பது - மூவிடங்களுள்

தன்மையிடத்தை உணர்த்தும் ; என்னிடத்து என்றபடி, வாராது என்ற எதிர்மறைமுற்றில், ர் - விரித்தல்விகாரம்.

படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயுங்
கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையுந்-துடியிடையு
மல்லும் பகலு மனவரத முந்துதித்தாற்
கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

(இ-ள்) (சரசுவதிதேவியினுடைய), படிகம் நிறமும்-ஸ்படிகம் போன்ற வெண்ணிறத்தையும், பவளம் செவ்வாயும் - பவழம் போலச்சிவந்த வாயையும், கடி கமழ் தாமரை பூ போல்கையும்-வாசனைவீசுகிற (செந்) தாமரைமலர் போலச் சிவந்த திருக்கைகளையும், துடி இடையும் - உடுக்கை போன்ற இடையையும், அல்லும் பகலும் அனவரதமும் துதித்தால்-இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும் (இடைவிடாது) தோத்திரஞ்செய்தால், கல்லும் கவி சொல்லாதோ - (அசேதனமாகிய) கல்லும் கவிபாட மாட்டாதோ ? [தவருது பாடு மென்றபடி]; (எ-று)

எவ்வளவு அறிவீனர்களும் சரசுவதியைத் தோத்திரித்தால் அவளருள் பெற்றுக் கவிபாடக் கூடுமென்று அவளுடைய மகிமையை உணர்த்தியவாறு, வாழ்த்து, வணக்கம், தலைமைப் பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகை மங்களங்களுள், முந்தின செய்யுள் - தியானமென்னும் மனவணக்கத்தை யுணர்த்தியது; இச்செய்யுள் - தலைமைப்பொரு ளுரைத்தது.

படிகநிறம், பவளச்செவ்வாய், தாமரைபோற்கை என்பன-வினை பயன் மெய் உரு என்ற நால்வகையுவமைகளில் உருவுவமை; (உரு-நிறம்) துடியிடை - மெய்யுவனம்; (மெய்-வடிவு) உடுக்கைபோல மேலும் கீழும் அகன்று நடுச்சிறுத்திருக்கும் இடையென்க, ஸ்படிகம், ப்ரவாளம், தாமரஸம், அநவரதம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கவி-தற்சமவடசொல். பாடுவோனையுணர்த்துவதாகியஇச்சொல்-அவனுற் பாடப்பட்ட செய்யுளையுணர்த்தும்போது கருத்தாவாகுபெயராம், கடி-உரிச்சொல். கல்லும், உம்-இழிவுசிறப்பு. அநவரதமும், உம்மை - முற்றுப்பொருளது. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. சொல்லாதோ என்பதில் இரண்டு எதிர்மறை - உடன்பாட்டுப் பொருளையுணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கும்.

நூல்

சீர்தந்தவெள்ளிதழ்ப் பூங்கமலாசனத்தேவி செஞ்சொற்
ருர்தந்தவென்மனத்தாமரையாட்டி சரோருகமேற்
பார்தந்தநாதனிசை தந்தவாரணப் பங்கயத்தாள்
வார்தந்த சோதியம் போருகத் தாளே வணங்குதுமே. 1

(இ-ள்) சீர்தந்த-சிறப்பு அமைந்த. வெள் இதழ் பூ கமலம்-வெண்ணிறமான இதழ்களையுடைய அழகிய தாமரையை [வெண்டாமரை மலரை]. ஆசனம்-இருக்குமிடமாகக் கொண்டு அதில் வீற்றிருக்கிற, தேவி-தலைவியும், - செம்சொல்தார் தந்த செவ்விய சொற்களின் வரிசையை உண்டாக்கிக்கொடுத்த [கல்வித்தெய்வமான என்றபடி] என் மனம் தாமரை ஆட்டி - எனது மனமாகிய தாமரைமலரில் வீற்றிருந்து அதனை யாள்பவளும், - சரோருகம் மேல் - (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரை மலரின் மேல் (தோன்றி), பார் தந்த - உலகங்களைப் படைத்த, நாதன்-தலைவனான பிரமதேவன், இசை தந்த - ஸ்வரங்களோடு வெளியிட்ட. ஆரணம் - வேதமாகிய பங்கயத்தாள் - தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதியினுடைய, வார் தந்த சோதி-மிகுதியாக வெளிவீசுகிறஒளியையுடைய, அம்போருகம். தாளை-செந்தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை, வணங்குதும் - வணங்குவோம், (யாம்); (எ - று.) ஏ - ஈற்றசை,

ஆதியில் திருமால் தனது நாபியில் தோன்றிய பிரமனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்க, அவன் பின்பு அவற்றை உலகத்தில் வெளியிட்டனனாதலால், ‘சரோருகமேற் பார்தந்தநாதனிசை தந்த ஆரணம்’ எனப்பட்டது: ‘‘தன்னுபி வலயத்துப் பேரொளி சேர், மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து அம்மலர் மேல், முன்னந் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்’’ எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்ததையுங்காண்க. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்என்னும் முத்தொழிற்கும் உரிய முதற்கடவுளரான திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாதலால், ‘நாதன்’ என்ருர். மனத்தாமரை-இருதயகமலம், அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் வந்து வீற்றிருத்தல் பற்றி, ‘என்மனத்தாமரையாட்டி’ என்ருர். தார்-மாலை. ‘செஞ்சொல் தார் தந்த’ என்றது, தாமரையாட்டிக்கு அடைமொழி, செவ்விய பாமாலையைப் பாடிய என்று பொருள்கொண்டு, ‘என்’ என்பதற்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று, ஆட்டி - ஆளன் என்பதன் பெண்பால்; ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால் விகுதி, ட்-எழுத்துப்பேறு, ளகரம் டகரமானது - சந்தி.

வேதத்துக்குஉரியஸ்வரம் உதாத்தம் அநுதாத்தம்ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என நான்காம். வேதம் சரசுவதி வாழ்தற்கு இனிய உறைவிடமாதலால், 'பங்கயம்' எனப்பட்டது. மூன்றும் அடியினுல், 'நாமகள்' என்னும்படி பிரமனது வேதமோதும் வாக்கில் வசிப்பவளென்பதும் தோன்றும். 'வார்தந்த' என்றதில், வார் என்ற வினைப்பகுதியின்மேல், தா - துணைவினை. வார்தல் - மிகுதல். வணங்குதும்என்றதன்மைப்பன்மையைக் கவிகளுக்கு உரிய இயல்புபற்றி வந்த தென்ருவது, தன்னைப்போன்ற அடியார்களையும் உளப்படுத்திய தென்ருவது கொள்க. கமலாஸநம், தேவீ மநஸ்,தாமரஸம், ஸரோருஹம், நாதன், பங்கஜம், ஜ்யோதி, அம்போருஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன, கமலாஸநம்-தீர்க்கசந்தி பெற்ற தொடர்மொழி. ஸரோருஹம் என்பது - குளத்தில் முளைப்பதென்றும் (ஸரஸ் - நீர்நிலை), பங்கஜம் என்பது-சேற்றில் முளைப்பதென்றும் (பங்கம்-சேறு), அம்போருஹம் என்பது - நீரில்முளைப்பதென்றும் (அம்பஸ் - ஜலம்) காரணப் பொருள்படும். இவை-இங்ஙனம் தோன்றும் பிறவற்றுக்கெல்லாம்காரணக்குறியாகாது தாமரையொன்றற்கே பெயராய் வழங்குதல் காரணவிடுகுறி. சீர் - ஸ்ரீ என்றவடசொல் லின் சிதைவென்பர். ஆரணம் தற்சமவடசொல்.

இச்செய்யுளில், ஒரு பொருளையே குறிக்கிற கமலம், தாமரை, சரோருகம், பங்கயம், அம்போருகம் என்ற பல சொற்கள் வந்தது, பொருட்பின் வருநிலையணி. 1

வணங்குஞ் சிலைநுத லுங்கழைத் தோளும்வனமுலைமேற்
சுணங்கும் புதிய நிலவெழு மேனியுந் தோட்டுடனே
பிணங்குங் கருந்தடங் கண்களு நோக்கிப் பிரமனன்பா
லுணங்குந் திருமுன்றி லாய்மறை நான்கு முரைப்ப
[வளே. 2

(இ - ள்) மறை நான்கும் உரைப்பவளே - வேதங்கள் நான்கையும் உரைக்கின்ற தன்மையுடையவளே ! — (உனது), வணங்கும் சிலை நுதலும் - வளைந்த வில்லைப்போன்ற நெற்றியையும், கழை தோளும்-இளமூங்கிலைப்போன்ற தோள்களையும் வனம் முலைமேல் சுணங்கும்-அழகிய தனங்களின் மீது பரவிய தேமலையும், புதிய நிலவு எழும் மேனியும் - இளமையான சந்திரகாந்தி வீசுகின்ற [மிகவும் வெண்மையான] திருமேனி நிறத்தையும், தோட்டுடனே பிணங்கும் கருதடங்கண்களும் - காதணியோடு போர் செய்கின்ற [காதளவும் நீண்ட] கரிய

விசாலமான கண்களையும், பிரமன் - (உனதுகணவனான) பிரம தேவன், நோக்கி-பார்த்து, அன்பால்-அன்பினால், உணங்கும் - வாடிக்கிடக்கும்படியான, திரு முன்றிலாய்-அழகிய முற்றத்தினை யுடையாய், (நீ); (எ - று.)

நீ உனது தலைவனான பிரமதேவனிடத்து ஊடல் கொண்ட போது அவ்வூடலைத் தணித்துக் கூடப்பெறாமல் அப்பிரம தேவன் உனது நெற்றி முதலிய அவயவங்களின் செவ்வியை நோக்கி வருந்திக்கிடக்கும் முற்றத்தினையுடையாய் நீயென்று அவளது மிக்க பெருமையை எடுத்துப் பாராட்டிக் கூறியவாறு. ''ஊடுதல் காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பங், கூடிமுயங்கப்பெறின்'' என்னுந் திருக்குறளின்படி ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பந்தருவ தாயினும், அவ்வூடலைத்தணித்துக்கூடி முயங்கப்பெறாமையால், பிரமதேவன் வாடி நிற்ப னென்க.

மகளிர் தோள்களுக்கு இளமூங்கில், திரண்டு உருண்டு நீண்ட வடிவிலும் நெய்ப்பிலும் உவமையாம். சுணங்கு - காம விகாரத்தா லுண்டாகும்நிறவேறுபாடு; பசலை, தேமல் எனப் படும். தோட்டுடனே பிணங்குங் கருந்தடங்கண்கள்-காதணி யோடு போர் செய்யும் படியான [அதாவது - காது வரையில் நீண்ட] கறுத்த விழிகளையுடைய பெரிய கண்க ளென்றவாறு, 'மறைநான்கு முரைப்பவள்' என்றது, வேதத்திற்குஅதிதேவதை யென்றபடி; வேதங்களை எப்போதும் ஓதுகின்ற பிரமதேவனது மனைவி யென்றுமாம். முன்றில்-வீட்டின் முன்னிடம்; இல் முன் என்பன முன்றில் என்று புணர்வது, இலக்கணப்போலி. 2

உரைப்பாரு ரைக்குங் கலைகளெல் லாமெண்ணி
[லுன்னையன்றித்
தரைப்பா லொருவர் தரவல ரோதண் டரளமுலை
வரைப்பா லமுதுதந் திங்கெனை வாழ்வித்த மாமயிலே
விரைப்பா சடைமலர் வெண்டா மரைப்பதி மெல்லியலே.

(இ-ள்) தண் தரளம் வரை முலை பால் அமுது தந்து-குளிர்ச் சியான முத்துமாலைகளை யணிந்த மலைபோன்ற (உனது) தனங் களின் பாலாகியஅமிருதத்தைக் கொடுத்து, இங்கு-இவ்வுலகில், எனை-என்னை, வாழ்வித்த-நன்றாகப் பெருமையோடு வாழச் செய்த, மா மயிலே-சாயலாற் பெருமையையுடைய மயில் போன்றவளே! — விரை-நறுமணத்தையுடைய, பாசு அடை- பசியஇலைகளோடு கூடிய, வெள் தாமரை மலர் பதி - வெண் டாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வாழ்கின்ற, மெல் இயலே -

மெல்லியதன்மையுடையவளே! — எண்ணில் - ஆலோசித்துப் பார்த்தால், உரைப்பார்உரைக்கும் கலைகள்எல்லாம்-இவ்வுலகத் திலுள்ளார் சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும், தரைப்பால்-இவ்வுலகத்தில், உன்னை அன்றி ஒருவர் - உன்னை யல்லாமற் பிறரொருவர், தர வலரோ - கொடுக்குந்தன்மை யுடைய ராவரோ? [ஆகார் என்றபடி]; (எ-று).

நீயொருத்தியே எல்லாக்கலைகளையும் அடியார்கட்குக் கொடுக்குந் தன்மையுடையாய் என்பதாம். 'தண்டரளமுலை... மாமயிலே' என்றது, அடியேனுக்கு ஞானப்பாலூட்டினதனால் யாதொன்றையும் அறியாதஅடியேனை இவனையன்றிஉலகத்தில் வேறு எவருமில்லையென்னுமாறு வாழச்செய்தவளே யென்ற குறிப்பு. பசுமை + அடை = பாசடை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதி நீண்டது. பதி - வாசஸ்தானம். 3

இயலா னதுகொண்டு நின்றிரு நாமங்க ளேத்துதற்கு
முயலாமை யாற்றடு மாறுகின் றேனிந்த மூவுலகுஞ்
செயலா லமைத்த கலைமக ளேநின் றிருவருளுக்
கயலா விடாம லடியேனை யுமுவந் தாண்டருளே. 4

(இ - ள்) இயலானது கொண்டு - கல்வியைக் கொண்டு, நின் திருநாமங்கள் ஏத்துதற்கு முயலாமையால் - உனது திருப் பெயர்களைத் துதித்தற்கு முயலாததனால், தடுமாறுகின்றேன்- நிலைகலங்குகிறேன்; இந்த மூ உலகும் செயலால் அமைத்த கலை மகளே - இந்த மூன்றுவகை யுலகங்களையும் தன்செயலாற் படைத்தருளிய சரசுவதியே! நின் திருஅருளுக்கு அயல் ஆ விடாமல்-உனது சிறந்த கருணைக்குப் புறம்பாக விட்டிடாமல், அடியேனையும் உவந்து ஆண்டுஅருள் - (உனது) அடிமைப் பட்டவனாகிய 'என்னையும் (மற்றையடியார்களைப்போலவே) அன்புகொண்டு பாதுகாத்தருள்வாய்.

இந்த மூவுலகு-மேல் கீழ் நடு என்பன. சகலலோகங்களை யும் படைத்த கடவுளான பிரமனது தொழிலை உபசாரமாக அவன் மனைவியின்மே லேற்றி 'இந்த மூவுலகுஞ் செயலா லமைத்த கலைமகளே' என்றார். அன்றியும், பிரமனது சத்தி சொரூபமான இவள் அவனது படைப்புத் தொழிற்கு உதவி யாதலுங் காண்க. இனி, உலகத்தவ ரெல்லோரையும் தனது நிகழ்ச்சியால் நடைபெறச்செய்த என்று கூறலும் ஒன்று. கலைமகள்-கல்விக்கு உரிய மகள். இயலானதுகொண்டு என்ப தற்கு - இயற்றமிழ்ப்பாடல்களினால் என்றும் பொருளுரைக்

கலாம். இதில், 'ஆனது' என்றது - பகுதிப்பொருள்விகுதி; கொண்டு-மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. முயலாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர் முயலுதல்-பிரயத்தனப்படுதல். அயலா என்பதில், 'ஆ' என்பது-ஆக என்பதன் விகாரம். அயல் - வெளிவிலக்கு. அடியேன் - அடிமையென்னும் பண்பி னடியாப்பிறந்த தன்மையொருமைக் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; உம்மை - எச்சப்பொருளோடு இழிவு சிறப்பு. நாமம் - வடசொல். 4

அருக்கோ தயத்தினுஞ் சந்திரோ தயமொத் [தழகெறிக்குந்
திருக்கோல நாயகி செந்தமிழ்ப் பாவை திசைமுகத்தா
லிருக்கோது நாதனுந் தானுமெப் போது மினிதிருக்கு
மருக்கோல நாண்மல ராளென்னை யாளு மடமயிலே. 5

(இ-ள்) அருக்க உதயத்தினும் சந்திர உதயம் ஒத்து அழகு எறிக்கும் - சூரியோதயத்தைக்காட்டிலும் மிகுதியாக விளங்கு வதொரு சந்திரோதயத்தைப்போன்று அழகிய ஒளியை வீசுகிற திரு கோலம் - திருமேனியையுடைய, நாயகி - தலைவியும், செம் தமிழ் பாவை - செவ்விய தமிழுக்கு உரிய தேவதையும், திசை முகத்தால் இருக்கு ஓதும் நாதனும் தானும் எப்போதும் இனிது இருக்கும் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களால் (நான்கு) வேதங்களையும் ஓதிக்கொண்டிருக்கிற தன்கணவனை பிரமதேவனும் தானுமாக எப்பொழுதும் கூடி இனிமையாக வீற்றிருக்கின்ற, மருகோலம் நாள் மலராள் - வாசனையுள்ள அழகிய அன்று மலர்ந்த தாமரைப்பூவில் வாழ்பவளுமான சரசுவதி, என்னை ஆளும் மட மயில்-என்னை அடிமைகொண்டு பாதுகாக்குந் தேவதையாவள் ; (எ - று.)

மடமயில்-மடப்பமுள்ளமயில்; மடப்பம்-இளமைக்குணம். மயில் போன்ற சாயலுடையவளை 'மயில்' என்றது, உபசார வழக்கு; உவமையாகுபெயர். சரசுவதியினது அழகிய திருமேனி வெண்ணிறமாய்ச் சூரியனொளியினும் மேலாகப் பிரகாசித்தல் பற்றி, 'அருக்கோதயத்தினுஞ் சந்திரோதயமொத்து அழகெறிக் குந்திருக்கோலம்' எனப்பட்டது. அருக்கோதயத்தின் என்றதில் ஐந்தனுருபு - எல்லைப்பொருளது ; உம்-உயர்வுசிறப்பு. அர்க் கோதயம், சந்த்ரோதயம் - குணசந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர்கள்; 'அ ஆமுன் உ ஊ வரின் இரண்டும்கெட ஓர் ஓகாரம் தோன்றும்' அருக்கனது உதயம், சந்திரனது உதயம் என ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. நாயகி-நாயகனென்பதன் பெண்பால், செந்தமிழ் - சுத்தமான தமிழ், கலப்பில்லாத தமிழ்.

இதற்கு மாறுனது, கொடுந்தமிழ் எனப்படும். இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இது, நான்கு வேதங்களில் ஒன்றற்குச் சிறப்புப் பெயராவதோடு எல்லா வேதங்கட்கும் பொதுப் பெயராகவும் நிற்கும். நாள்மலர்-புதியமலர். 5

மயிலே மடப்பிடி யேகொடி யேயிள மான்பிணையே
குயிலே பசுங்கிளி யேயன்ன மேமனக் கூரிருட்கோர்
வெயிலே நிலவெழு மேனிமின் னேயினி வேறுதவம்
பயிலேன் மகிழ்ந்து பணிவே னுனதுபொற் பாதங்களே. 6

(இ-ள்) மயிலே - (சாயலில்) மயில் போன்றவளே ! மடம் பிடியே - (நடையழகில்) இளமையான பெண்யானை போன்ற வளே ! கொடியே - (மெல்லிய வடிவங்கொண்டு ஒல்கிஒசியுந் திறத்தில்) பூங்கொடி போன்றவளே! இள மான் பிணையே - (பார்வையழகில்) இளமையான பெண்மான் போன்றவளே ! குயிலே - (இனியகுரலில்) குயில் போன்றவளே! பசு கிளியே - (இனிமையாகக் கொஞ்சிப் பேசுதலில்) பச்சைக்கிளி போன்ற வளே ! அன்னமே - (நடையழகில்) அன்னப்பறவை போன்ற வளே ! மனம் கூர் இருட்கு ஓர் வெயிலே - (ஜனங்களுடைய) மனத்தின் மிக்க அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குதற்கு ஒப்பற்றதொரு சூரியகாந்தி போன்றவளே ! நிலவு எழு மேனி. சந்திரகாந்திபோன்ற வெள்ளொளிவிளங்குகின்ற திருமேனியை யுடைய, மின்னே - மின்னல்போலப் பிரகாசிப்பவளே ! இனி வேறு தவம் பயிலேன் - இனி வேறு தவமெதனையும் செய்ய மாட்டேன் : மகிழ்ந்து உனது பொன்பாதங்களே பணிவேன் - மகிழ்ச்சி கொண்டு உனது திருவடிகளையே வணங்குவேன் ; (எ-று.) — ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை; மற்றவை - விளியுருபு.

மயில் முதலியன - உவமையாகு பெயர். பிடி - யானையின் பெண்மைப் பெயர்; இதன் ஆண்பால்-களிறு. பிணை - மானின் பெண்மைப் பெயர்; இதன் ஆண்பால்-கலை. கூர் - உரிச்சொல். புறவிருளை நீக்குகின்ற வெயிலினும் அகவிருளை நீக்குகின்ற இதற்கு உள்ள சிறப்பு விளங்க ' ஓர்வெயில் ' என்றுர். நிலவு - நிலா என்பதன் விகாரம். பொன் - அழகு. பொற்பாதம்-பொன் போலச் சிறந்த பாதமுமாம்; பொன்னணியணிந்த பாதமெனி னுமாம்; இப்பொருளில் பொன் - கருவியாகுபெயர். மயில் - மயூரம், அன்னம்-ஹம்ஸம்; வடசொற் சிதைவுகள். 6

பாதாம் புயத்திற் பணிவார் தமக்குப் பலகலையும்
வேதாந்த முத்தியுந் தந்தருள் பாரதி வெள்ளிதழ்ப்பூஞ்
சீதாம் புயத்தி லிருப்பா ளிருப்பவென் சிந்தையுள்ளே
யேதாம் புவியிற் பெறலரி தாவ தெனக்கினியே. 7

(இ-ள்) பாத அம்புயத்தில் பணிவார்தமக்கு - (தனது) திருவடித்தாமரைகளில் விழுந்து வணங்குபவர்களுக்கு, பல கலையும் - பலவகைச் சாஸ்திரங்களையும், வேதாந்த முத்தியும் - வேதாந்தத்திற் கூறப்படுகிற மோக்ஷத்தையும், தந்து அருள் - கொடுத்தருள்கிற, பாரதி - பாரதியென்னும் ஒரு திருநாமம் உள்ளவளும், வெள் இதழ் - வெண்ணிறமான இதழ்களை யுடைய, பூ - அழகிய, சீத அம்புயத்தில் - குளிர்ந்த தாமரை மலரில், இருப்பாள் - வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதி, என் சிந்தையுள்ளே இருப்ப - எனது மனத்திலே வீற்றிருத்தலால், இனி எனக்கு புவியில் பெறல் அரிது ஆவது ஏது ஆம் - இனிமேல் எனக்கு உலகத்தில் பெறுதற்கு அரியதாகும் பொருள் யாதாகும்? [யாதுமில்லை என்றபடி] (எ - று.)

யான் சரசுவதியை இடைவிடாது தியானித்து அவளுடைய மாருக்கருணையைப்பெற்றேனாதலால், இனி எனக்கு எல்லாப் பேறுகளும் எளிதிற்கைகூடும் என்பதாம் பாதாம்புஜம், வேதாந்தம் சீதாம்புஜம் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர்கள். அம்புஜம் - நீரில் தோன்றுவது; அம்பு - நீர். வேதாந்தம் என்பது - வேத அந்தம் எனப்பிரிந்து, வேதத்தின் ஈற்றுப்பகுதியும் தேர்ந்த கருத்துமாகிய உபநிஷத்துக்களைக் குறிக்கும். பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டம் என வேதம் இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு. அவற்றில் யாகாதி கிரியைகளைக் கூறுகிற முந்தினபாகம் கருமகாண்டம் என்றும், கடவுளைப் பற்றிக் கூறுகிற பிந்தியபாகம் ஞானகாண்டம் அல்லது பிரம காண்டம் என்றும் கூறப்படும். முக்தி என்ற வடசொல் - எல்லாவற்றையும் பரிப்பவள் என்றும், பாரதீ என்ற வடசொல்- எல்லாவற்றையும் பரிப்பவள் என்றும் [பரித்தல் - நிர்வகித்து நடத்தல்] காரணப்பொருள்படும். புவி - வடசொல். 7

இனிநா னுணர்வ தெண்ணெண் கலையாளை [யிலகுதொண்டைக்
கனிநாணுஞ் செவ்விதழ் வெண்ணிறத் தாளைக் [கமலவயன்
றனிநா யகியை யகிலாண்ட மும்பெற்ற தாயைமணப்
பனிநாண் மலருறை பூவையை யாரணப் [பாவையையே. 8

(இ-ள்) இனிநான் உணர்வது-இனிமேல் யான் தியானிப்பது, எண் எண் கலையாளை - அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்கட்கும் உரியவளும், இலகு தொண்டைக் கனி நாணும் செம் இதழ் - விளங்குகின்ற கொவ்வைப்பழம் (ஒப்பாகமாட்டாது) வெள்கு தற்குக் காரணமான சிவந்தவாயிதழையும், வெள் நிறத்தாளை - வெண்மையான திருமேனிநிறத்தையும் உடையவளும், கமலம் அயன் தனி நாயகியை - தாமரை மலரில் வாழ்கிற பிரமனுடைய ஒப்பற்ற மனைவியும், அகில அண்டமும் பெற்ற தாயை - எல்லா அண்டகோளங்களையும் பெற்ற தாயும், மணம் பனி நாள் மலர் உறை-வாசனையையுடைய குளிர்ந்த அன்று பூத்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கிற, பூவையை - கிளிபோன்றவளும், ஆரணம் பாவையை - வேதங்கட்கு உரிய அதிதேவதையுமான சரசுவதியையேயாம்; (எ - று.)

எண்ணெண்கலை-பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். தொண்டை- ஓர்கொடி. தொண்டைக்கனி நாணுஞ்செவ்விதழ்- கொவ்வைக்கனியினும் மிகச் சிறந்த என்றபடி, நாணும் இதழ்- பெயரெச்சம் காரியப் பொருளது; 'நோய்தீரும்மருந்து' என்ற விடத்திற்போல. 'செவ்விதழ்வெண்ணியத்தாள்' என்றவிடத்து முரண்தொடை இருத்தல் காண்க. அஜன் என்ற வடசொல், அயன் என விகாரப்பட்டது; திருமாலினிடத்துத் தோன்றியவ னென்றுபொருள்படும்; அ - விஷ்ணு, பூவை, பாவை - உவமை யாகுபெயர்கள். 8

பாவுந் தொடையும் பதங்களுஞ் சீரும் பலவிதமா
மேவுங் கலைகள் விதிப்பா ளிடம்விதி யின்முதிய
நாவும் பகர்ந்ததொல் வேதங்க ளுன்கு நறுங்கமலப்
பூவுந் திருப்பதம் பூவா லணிபவர் புந்தியுமே. 9

(இ-ள்) பாவும்-பாடல்களும். தொடையும்-தொடைகளும். பதங்களும்-சொற்களும், சீரும்-சீர்களும், பலவிதம் ஆ மேவும்- பலவகையாகஅமையப்பெற்ற, கலைகள்-நூல்களை, விதிப்பாள்- நிர்வகிப்பவளான சரசுவதிக்கு, இடம் - இருப்பிடங்களாவன:— முதிய விதியின் நாவும் - (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) முதாதை யான பிரமனுடைய நாக்கும். பகர்ந்த தொல் வேதங்கள் நான்கும் - (அவனாற்) சொல்லப்பட்ட பழமையான நான்கு வேதங்களும், நறு கமலம் பூவும்-வாசனையையுடைய வெண்டா மரைமலரும், திரு பதம் பூவால் அணிபவர் புந்தியுமே - தனது திருவடிகளை மலர்களைக் கொண்டு இட்டு அருச்சிக்கின்ற அடியார்களுடைய மனமுமேயாம்; (எ - று.)

பா-வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பாமுதலியன, துறை, தாழிசை, விருத்தம் எனமூன்றுவகையான இவற்றினினங்களும், பாஎன்றதில் அடங்கும். தொடை-எழுத்துக்கள் ஒன்றி வரத்தொடுப்பது. அது, எதுகை மோனை முரண் முதலாகப் பலவாம். பதங்கள் - பகுபதமும், பகாப்பதமும்; பெயர் வினை முதலிய சொற்க ளெனினு மாம். சீர் - ஓரசைச் சீர் முதலியன இவற்றின்தன்மையை, இலக்கணநூல்களிற் காண்க. தொடையும் சீரும்-பாவின்உறுப்பு. கலைகள்விதிப்பாள்-கல்வித்தெய்வமென்றபடி. விதி - படைத்தற் கடவுள். அவன் பிதாமகன் எனப்படுகின்ற முதன்மை தோன்ற, 'முதியவிதி' என்றார். தொல் வேதம்-பண்புத்தொகை. வேதம்-ஒருவராலும் ஆக்கப் படாமல் கடவுள்போல நித்தியமாக வுள்ளதென்பது தோன்ற, 'தொல்வேதம்' எனப்பட்டது. இதனை ஆதியில் திருமால் பிரமனுக்கும், பின்பு பிரமன் மற்றையோர்க்கும் வெளியிட்டுக் கூறினரேயன்றி, யாரும் இதனைச் செய்தவரல்லரென அறிக. இதுபற்றிவேதத்துக்கு 'செய்யாமொழி' எனஒருபெயர்வழங்கும். வேதம் என்ற வடசொல் - நன்மை தீமைகளை விதிவிலக்குகளால் அறிவிப்ப தென்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நான்கு-ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம்என்பன. புந்தி - புத்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 9

புந்தியிற் கூரிரு ணீக்கும்புதிய மதிய மென்கோ
வந்தியிற் றோன்றிய தீபமென் கோநல் லருமறையோர்
சந்தியிற் றோன்றுந் தபனனென் கோமணித்
[தாமமென்கோ
வுந்தியிற் றோன்றும் பிரான்புயந் தோயு
[மொருத்தியையே.

(இ - ள்) உந்தியில் தோன்றும் பிரான்புயம் தோயும் ஒருத்தியை-(திருமாலினது) நாபித்தாமரையினின்று தோன்றிய கடவுளான பிரமதேவனுடைய தோள்களைத் தழுவுகிற சரசுவதியாகிய ஒருத்தியை, - புந்தியில் கூர் இருள் நீக்கும் புதிய மதியம் என்கோ - (ஜனங்களுடைய) மனத்தின்மிக்க அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகிற புதிய சந்திரனென்று சொல்வேனோ! அந்தியில் தோன்றிய தீபம் என்கோ - மாலைப் பொழுதில் ஏற்றப்பட்டு விளங்குவதான விளக்கென்று சொல்வேனோ! நல் அரு மறையோர் சந்தியில் தோன்றும் தபனன் என்கோ - சிறந்த அருமையான வேதங்கட்கு உரியவரான பிராமணர்கள் நமஸ்காரஞ்செய்கிற காலைச் சந்தியிலே உதித்து விளங்குகிற சூரியனென்று சொல்வேனோ! மணி தாமம் என்கோ - இரத்தின ஹாரமென்று சொல்வேனோ! (எ - று.)

மிகப்பிரகாசிக்கிற சரசுவதியினது திவ்வியசொரூபம் சந்திர சூரிய அக்கினியர் என்னும் முச்சுடராகவும், இரத்தின மாலை யாகவும் விகற்பிக்கலாம் படியுள்ள தென்பது, தேர்ந்த கருத்து.

புறவிருளை நீக்குகின்ற சந்திரனினும் இதற்கு உள்ள மேம் பாடு விளங்க, 'புதிய மதியம்' என்றார். மதியம், அம் - சாரியை. ஸந்த்யா என்ற வடசொல் - அந்தி என்றும், சந்தி என்றும் விகாரப்பட்டது. பகலொடு இரவு சேருஞ் சமயத்தையும், இரவொடு பகல்சேருஞ் சமயத்தையும்உணர்த்தும் இப்பொதுப் பெயர்-இங்குச்சிறப்பாய் முறையே மாலைச்சந்தியையும், காலைச் சந்தியையும் குறித்தது. என்கோ - என்கு ஒ எனப் பிரிக்க. என்கு - என்பேன் ; என் - இடைச்சொற் பகுதி. கு - தன்மை யொருமை விகுதி ; [நன் - வினை - அ] இதுவே எதிர்கால முணர்த்தும் ; [நன் - பத - கஅ] இனி, ' என்கவோ ' என்பது. ' என்கோ ' என விகாரப்பட்ட தென்றலு மொன்று : என்பே னுகவோ என்று பொருள் ; வியங்கோள்முற்று, தன் மையொரு மைக்கு வந்ததென்க. தீபம், தபநன், தாமம், புஜம் - வடசொற்கள். 10

ஒருத்தியை யொன்று மிலாவென் மனத்தி
[னுவந்துதன்னை
யிருத்தியை வெண்கம லத்திருப் பாளையெண்
[ணெண்கலைதோய்
கருத்தியை யைம்புல னுங்கலங் காமற்
[கருத்தையெல்லாந்
திருத்தியை யான்மற வேன்றிசை நான்முகன்
[றேவியையே. 11

(இ - ள்) ஒருத்தியை - ஒப்பற்றவளும், ஒன்றும் இலா என் மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தியை - யாதொருநற்சிந்தனையு மில்லாத எனது மனத்திலே மகிழ்ச்சிகொண்டு தன்னை வீற்றி ருக்கச்செய்தவளும், வெள் கமலத்து இருப்பாளை - வெண்டா மரைமலரில் வீற்றிருப்பவளும், எண் எண்கலை கலை தோய் கருத்தியை-அறுபத்துநான்கு கலைஞானமும் நிறைந்தமனத்தை யுடையவளும், ஐம்புலனும் கலங்காமல் கருத்தை எல்லாம் திருத்தியை- (தன் அடியார்களுடைய) பஞ்ச இந்திரியங்களும் நிலைகலங்காதபடி (அவர்களுடைய) மனத்தையெல்லாம் திருந் தச்செய்பவளும், திசை நால் முகன் தேவியை - நான்கு திசை யையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களையுடையவனுன பிரமனது மனைவியுமான சரசுவதியை, யான் மறவேன்-நான் (ஒருகாலும்)

மறக்கமாட்டேன் [இடைவிடாமல்எப்பொழுதும்தியானிப்பேன் என்றபடி.]

ஒருத்தி-ஒன்று என்பதன் அடியாகப் பிறந்த பெண்பாற் பெயர்; இதன் ஆண்பால் - ஒருத்தன், ஒருவன்; இதில், து - சாரியை. 'ஒன்றுமிலா என்மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தி'- அடியவர்க் கெளியளாய் அவர்மனத்தில் வந்து வீற்றிருக்கும் பேரருளுடையவ ளென்றபடி. ஒன்று-எண்ணலளவாகுபெயர்; உம் - இழிவுசிறப்பு. இருத்தி, இரு என்பதன் பிறவினையான திருத்து - பகுதி: இரண்டிலும், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. எண்ணெண்கலை-பண்புத்தொகைப்பன்மொழித்தொடர்.கருத்தி இ - பெயர்விகுதி. இங்கே, பொறி, புலன் எனப்பட்டது; ஐம்பொறி - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி. அவை நிலைகலங்குதலாவது - தீநெறியால் ஐம்புலன்களிற்செல்லல். ஐம்புலனும் உம்மை - முற்றுப்பொருளது. மனத்தின், இன் - ஏழனுருபு. 11

தேவருந் தெய்வப் பெருமானு நான்மறை செப்புகின்ற
மூவருந் தானவ ராகியுள் ளோரு முனிவரரும்
யாவரு மேனைய வெல்லா வுயிரு மிதழ்வெளுத்த
பூவரு மாதி னருள்கொண்டு ஞானம் புரிகின்றதே. 12

(இ - ள்) தேவரும் - தேவர்களும், தெய்வம் பெருமானும் - அத்தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய இந்திரனும், நால் மறை செப்புகின்ற மூவரும் - நான்கு வேதங்களினாலுஞ் சொல்லப்படுகிற (அயன் அரி அரன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளும், தானவர் ஆகி உள்ளோரும் - அசுரர்களாயுள்ளவர்களும், முனிவரரும் - இருஷிசிரேஷ்டர்களும், யாவரும் - (மற்றும் உயர்திணையின் பாற்பட்ட) அனைவரும், ஏனைய எல்லா உயிரும் - மற்றை [அஃறிணையாகவுள்ள] எல்லாவுயிர்களும், ஞானம் புரிகின்றது- அறிவுகொண்டிருத்தல், இதழ் வெளுத்த பூ வரு மாதின் அருள் கொண்டே-வெண்ணிறமான இதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வாழ்கிற சரசுவதியினுடைய கருணையினாலேயாம்; (எ - று.)

உயர்திணையும் அஃறிணையுமாகிய எல்லாவுயிர்களும் கொள்ளும் இயற்கையறிவுக்கும் செயற்கையறிவுக்கும் சரசுவதியின் அருளேகாரணமென்பதுகருத்து. மூவர்-தொகைக்குறிப்பு. தாநவர் - (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநு என்பவளது புதல்வர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். முநிவரர்-வடமொழித் தொடர். ஏனைய-ஏனையென்னும் இடைச்சொல்லடியாப்பிறந்த

குறிப்புப்பெயரெச்சம். வெளுத்தஎன்பதில், வெண்மையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்த வெளு என்பது - பகுதி. அடைமொழிகொடாமல் 'பூ' என்றால், அது - எல்லாமலர்களிலும் சிறந்ததாகிய தாமரையைக்குறிக்கும். மாது- விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண். புரிகின்றது - நிகழ்காலத் தொழிற்பெயர்.

புரிகின்ற சிந்தையி னூடே புகுந்து புகுந்திருளை
யரிகின்ற தாய்கின்ற வெல்லா வறிவி னரும்பொருளைத்
தெரிகின்ற வின்பங் கனிந்தூறி நெஞ்சந் தெளிந்துமுற்ற
விரிகின்ற தெண்ணெண் கலைமா னுணர்த்திய
[வேதமுமே.

(இ - ள்) புரிகின்ற சிந்தையினூடே - (தன்னை) விரும்பிப் பயில்கின்றவர்களுடைய மனத்தினுள்ளே, புகுந்து புகுந்து- (அவர்கள் பயிலப் பயில) நன்றாகச் சென்று ஊன்றி, இருளை அரிகின்றது - (அவர்கள் மனத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிய) அக விருளை அழிக்கின்றதும், — ஆய்கின்ற எல்லா அறிவின் அரு பொருளை தெரிகின்ற இன்பம் கனிந்துஊறி - (நுட்பமாக) ஆராய்கிற எல்லாருடைய அறிவினாலும் அருமையானதத்துவப் பொருளை அறிந்து அதனால் (அவரவர்) அடைகிற ஆனந்தம் முதிர்ந்து ஊறப்பெற்று, நெஞ்சம் தெளிந்து முற்ற - அவர் மனம் தெளிவடைந்து முதிரும்படி, விரிகின்றது-(அம்மனத்திற்) பரவுகின்றதும்,—எண் எண் கலைமாது உணர்த்திய வேதமே - அறுபத்து நான்கு கலைகளுக்கும் உரிய மகளான சரசுவதியினால் சொல்லப்பட்ட வேதமேயாம்; (எ-று)-வேதமும் என்றஉம்மை அசைநிலை.

'புரிகின்ற சிந்தையினூடே புகுந்து புகுந்திருளை அரிகின்றது' என்றது-பொதுப்பட வேதம் தன்னை யோதி உணர்வாரது அறியாமையைப் போக்கி அவர்க்கு நல்லறிவுச்சுடர்கொளுத்துந் தன்மையை விளக்கும். 'ஆய்கின்ற... விரிகின்றது' என்றதனால், நுட்பமாக வேதாந்தத்தை ஆராய்பவர் உண்மைப்பொருளை யுணர்ந்து அதனால் ஆனந்தமடைந்து மனந்தெளிந்து மேன்மை யடையுந்திறம் விளக்கப்பட்டது. வேதம் வித்யாசொருபமாத லால், 'கலைமாதுணர்த்தியவேதம்' எனப்பட்டது. சிந்தையினூடு, ஊடு-ஏழனுருபு, இன்-சாரியை, புகுந்து புகுந்து, அடுக்கு - இடைவிடாமைப் பொருளது. அரிதல் என்னும் வினையின் ஆற்றலால், இருளின்திணிமை விளங்கும். நெஞ்சம், அம் - சாரியை.

வேதமும் வேதத்தி னந்தமு மந்தத்தின் மெய்ப்பொருளாம்
பேதமும் பேதத்தின் மார்க்கமு மார்க்கப் பிணக்கறுக்கும்
போதமும் போத வுருவாகி யெங்கும் பொதிந்தவிந்து
நாதமு நாதவண் டார்க்கும்வெண் டாமரை நாயகியே.

(இ - ள்) நாதம் வண்டு ஆர்க்கும் வெள் தாமரைநாயகி - இனிய ஓசையையுடைய [ரீங்காரஞ் செய்யுந் தன்மையுள்ள] வண்டுகள் ஒலிக்கப் பெற்ற வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவியானவள், — வேதமும் - எல்லா வேதங்களும், வேதத்தின் அந்தமும் - அந்த வேதங்களின் அந்தங்களும் [உபநிஷத்துக்களும்], அந்தத்தின் மெய் பொருள் ஆம்பேதமும் - அந்த உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மையான பொருள்களாகிய கடவுளரின் பேதங்களும், பேதத்தின் மார்க்கமும்- அந்தந்தக் கடவுளரைப்பற்றிய பல வகைச்சமயங்களின் வழிகளும், மார்க்கம் பிணக்கு அறுக்கும் போதமும் - (பற்பல வகைப்பட்ட) அந்தச் சமய வழிகளின் மாறுபாட்டையொழித்து உண்மையை வெளிப்படுத்தும் நல்லறிவும், போதம் உரு ஆகி எங்கும் பொதிந்த விந்துநாதமும்-ஞானசொருபமாகி எல்லா விடங்களிலும் மறைந்துறைகின்ற விந்துநாதமும், (ஆவள்); (எ-று.) — வினைமுற்று வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

சரசுவதியானவள் வேதம் வேதாந்தம் கடவுளின் மூர்த்தி பேதம் பல வகைச் சமயம் உண்மையறிவு விந்துநாதம் ஆகிய எல்லாப்பொருள்களாகவும் பரிணமித்திருப்பளென்பதுகருத்து. வேதத்தின் பிரிவு இரண்டனுள் யாகாதி கிரியைகளைக் கூறுகிற பூர்வபாகத்தைக் கர்மகாண்டமென்றும், பகவானைக் குறித்துக் கூறுவதும் வேதத்தின் தேர்ந்த கருத்துமான உத்தரபாகத்தை உபநிஷத் என்றும் வேதாந்தமென்றும் பிரமகாண்டமென்றும் கூறுவர். கடவுளரின் பேதமாவது - வேதாந்தத்திற் கூறப்பட்ட பிரமன் விஷ்னு சிவன் முதலிய மூர்த்தி பேதங்கள். மார்க்கப் பிணக்கறுக்கும் போதமாவது - அக்கடவுளரைப் பற்றிய பல வகைச் சமயங்களிலும் சற்சமயம் இதுவென்று துணிந்து உண்மையறியும்தத்துவஞானம். விந்து-தாது, நாதம்-இந்திரியம்; என்றது, எல்லாப்பொருள்கட்கும்காரணமாகியும் காரியமாகியும் நிற்பவ ளென்றபடி. 14

நாயக மான மலரக மாவது ஞான வின்பச்
சேயக மான மலரக மாவதுந் தீவினையா
லேயக மாறி விடுமக மாவது மெவ்வுயிர்க்குந்
தாயக மாவதுந் தாதார்சு வேதச ரோருகமே. 15

(இ - ள்) நாயகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும் - (சரசுவதி வீற்றிருக்கும் பெருமையுடைமையால் எல்லா மலர்களுள்ளும்) தலைமையாகிய மலராகப் பெறுவதும், ஞானம் இன்பம் சேய் அகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும் - ஞானநலங்கனிதலாகிய குழந்தை வளருமிடமான மலராகப் பெறுவதும், தீவினையால் ஏய் அகம் மாறிவிடும் அகம் ஆவதும் - (முற்பிறப்பிற்செய்த) பாவத்தினாலுண்டாகிய செருக்கு நீங்குதற்கு உரிய இடமாகப் பெறுவதும், எ உயிர்க்கும் தாய் அகம் ஆவதும் - எல்லாவுயிர் கட்கும் தாய்வீடாகப் பெறுவதும், (யாதெனின்), — தாது ஆர் சுவேத சரோருகம் - (சரசுவதிவசிக்கின்ற) மகரந்தப்பொடிகள் நிறைந்துள்ள வெண்டாமரைமலரேயாம் ; (எ - று.)

சரசுவதிவீற்றிருக்கப்பெற்றபேறு கிடைத்தலால் 'நாயகமான மலரகமாவது' என்றும், பேரின்பத்திற்குக்காரணமானகல்விக்கு உரிய மகள் இருத்தலால் ' ஞானவின்பச் சேயகமான மலரக மாவது ' என்றும், தன்னைத் தியானித்தவர்க்கு முற்பிறப்பின் தீவினையை நீக்கிப் பரிசுத்தராக்குந் தன்மையுடைமையால் ' தீவினையாலேயக மாறிவிடுமகமாவது' என்றும், எல்லாவுயிர் களையும் படைக்கும் கடவுளான பிரமதேவனது மனைவியாதல் பற்றித் தாயானசரசுவதிக்கு இருப்பிடமாதலால் 'எவ்வுயிர்க்குந் தாயகமாவது ' என்றும் வெண்டாமரை மலரைச் சிறப்பித்துக் கூறினர். 15

சரோருக மேதிருக் கோயிலுங் கைகளுந் தாளிணையு
முரோருக முந்திரு வல்குலு நாபியு மோங்கிருள்போற்
சிரோருகஞ் சூழ்ந்த வதனமு நாட்டமுஞ் சேயிதழு
மொரோருக, மீரரை மாத்திரை யான வுரைமகட்கே. 16

(இ - ள்) ஓர் ஓர் உகம் ஈர் அரை மாத்திரை ஆன உரை மகட்கு-ஒவ்வொருயுகமும் ஒரு மாத்திரைப்பொழுதாகப்பெற்ற கல்வித் தெய்வமாகிய சரசுவதீதேவிக்கு, — திருகோயிலும் - அழகிய இருப்பிடமும், கைகளும் —, தாள் இணையும்-இரண்டு திருவடிகளும், உரோருகமும் - தனங்களும், திரு அல்குலும் —, நாபியும்-கொப்பூழும், ஓங்கு இருள் போல் சிரோருகம் சூழ்ந்த வதனமும்-மிக்க இருளைப்போன்ற [மிகக்கறுத்த] கூந்தல் சூழப் பெற்ற திருமுகமும் நாட்டமும்-திருக்கண்களும், சேய் இதழும்- சிவந்த அதரமும், (ஆகிய இவ்வுறுப்புக்கள்) சரோருகமே - செந்தாமரைமலர்களேயாம் ; (எ - று.)

சரசுவதியின் எல்லா அவயவங்களும் தாமரை மலர் போன்றன வென்பதாம். உரோருஹம்-மார்பில் முளைத்துள்ளது; சிரோருஹம் - தலையில் முளைத்துள்ளது; வடமொழிக்காரணப் பெயர்கள். யுகங்கள் நான்கு-கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம் என்பன. இந்தச்சதுர்யுகம் ஆயிரங் கழிந்தால் பிரமனுக்கு ஒருபகலாம்; பின்னும் ஓராயிரங் கழிந்தால் ஓர் இரவாம். மாத்திரை - கண்ணிமைப்பொழுது அல்லது கைந் நொடிப்பொழுது ஒன்று கொண்டது. மிகப் பெரிய காலவள வாகிய யுகமொன்றுதானே பிரமனுக்கு மிகச் சிறியபொழுதாகு மென அவனது ஆயுளின் பெருக்கங் கூறியவாறு. சரசுவதி அந்தப்பிரமதேவனது மனைவியாய் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் எப்பொழுதும் அவனுடன் உறைபவளாதலால், அவளது ஆயுளும் அவ்வாறே பெருக்கமுடையதாகுமென ஈற்றடியால் விளக்கப்பட்டது. 16

கருந்தா மரைமலர் கட்டா மரைமலர் காமருதா
ளருந்தா மரைமலர் செந்தா மரைமல ராலயமாத்
தருந்தா மரைமலர் வெண்டா மரைமலர் தாவிலெழிற்
பெருந்தா மரை மணக் குங்கலைக் கூட்டப்
[பிணைதனக்கே. 17

(இ-ள்)தா இல் எழில்-குற்றமில்லாத அழகையுடைய,பெரு தாமரை மணக்கும்-சிறந்த தாமரைமலரிற் பொருந்திவசிக்கின்ற கலை கூட்டம் பிணைதனக்கு-கலைஞானங்களின் தொகுதிக்கு உரியவளான பெண்மான் போன்ற சரசுவதிக்கு,—கண் தாமரை மலர் கரு தாமரை மலர் கண்களாகிய தாமரைமலர்கள் கருநெய் தல் மலர்போலும்; காமருதாள் அரு தாமரைமலர்-(யாவராலும்) விரும்பப்படுகிற [அழகிய] திருவடிகளாகிய அருமையான தாமரைமலர்கள், செம்தாமரை மலர்-செந்தாமரைமலர்போலும்; ஆலயம் ஆ தரும் தாமரை மலர்-எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாக அமைந்த தாமரை மலர், வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரை மலராம்; (எ - று)

கவி, சமத்காரமாக, கருந்தாமரை செந்தாமரை வெண்டா மரை என்ற மூன்றுவகைத் தாமரைமலரையும் கலைமகளோடு இயையுபடுத்தி யுரைத்தார். கருநெய்தல் கருந்தாமரை யெனப் படுதலை, அதற்கு வடமொழியில் வழங்கும் 'நீலாம்புஜம்' என்ற பெயரினாலும் அறிக. மகளிர் கண்ணுக்குக் கருநெய்தல்மல ருவமை- கருமை மென்மை அழகுகளுக்கு. 'கண்டாமரைமலர்'

என்ற பாடம் இலக்கணத்துக்கு ஒத்தது; ''ணனவல்லினம்வரட் டறவும்'' என்ற சூத்திரத்து ''அவ்வழிக்கு அனைத்துமெய் வரினு மியல்பாகும்மே'' என்றது காண்க. பெரியோருடைய பாதத்தை 'திருவடித்தாமரை' என்றும், அவர்களுடைய கையை 'கைத் தாமரை' என்றும் இவ்வாறு உபசாரமாகக் கூறுந்தகுதி பற்றி 'கண் தாமரைமலர்', '' தாள் தாமரைமலர்' என்றார். காமரு என்பது-காமம் மருவு என்பதன் விகாரம். ஆலயம்-வடசொல். ஆ-விகாரம். தா - உரிச்சொல். மணத்தல்-கூடுதல். 'பெருந் தாமரைமணக்கும்' என்பதற்கு-சிறந்த தாமரைமணம்வீசுகின்ற என்று பொருள் கொள்ளினுமாம்; தாமரைமலரில் எப்பொழுதம் வசித்தலும், பதுமினியென்னும் உத்தம சாதிமாதரின்மேனி தாமரை மணம் வீசுமென்ற நூற்கொள்கையும், இங்ஙனம் கூறுதற்குக் காரணங்களாம். இனி, தாமரை மலர் மணம் வீசுதற்குக் காரணமான என்றலு மொன்று. இவளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தால் தாமரை மலர் மணம் வீசுமென இவளுடைய திவ்வியகந்தத்தின் சிறப்பை யுணர்த்தியபடி. அன்றி, பெருந்தாமர் - பரந்தாமர் ; சிறந்த சோதியையுடைய கடவுள்; இங்கே பிரமதேவர். அவரை, மணக்கும் - மணஞ் செய்துகொண்ட என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. பிணை - உவமையாகு பெயர் ; கண்ணேக்கில் உவமம். சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி. நான்காமடியில், மானின்பரியாயநாமமாகிய மரை கலை பிணை என்ற சொற்கள் அமைய வைத்தது, ஒரு வகைக் கவிசாதுரியம். 17

தனக்கே துணிபொரு ளென்னுந்தொல் வேதஞ் [சதுர்முகத்தோ
னெனக்கே சமைந்தவ பிடேக மென்னு மிமையவர்தா
மனக்கேத மாற்று மருந்தென்ப சூடு மலரென்பன்யான்
கனக்கேச பந்திக் கலைமங்கை பாத கமலங்களே. 18

(இ-ள்) கனம் - மேகம்போன்ற, கேசம்பந்தி - கூந்தற் பாரத்தையுடைய, கலை மங்கை - கல்விமகளான சரசுவதி யினுடைய, பாதம் கமலங்கள் - திருவடித்தாமரை மலர்களை, — தொல் வேதம் - அநாதியான வேதம், தனக்கே துணி பொருள் என்னும் - தனக்கே உரியதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருள் என்று சொல்லும்; சதுர்முகத்தோன் - நான்குமுகத்தவனான பிரமன், எனக்கே சமைந்த அபிடேகம் என்னும் எனக்கே உரியதாக அமைந்த கிரீடமென்று சொல்வான் ; இமையவர் தாம் - மற்றைத் தேவர்கள் தாங்கள், மனம் கேதம் மாற்றும்

மருந்து என்ப - (தங்கள்) மனத்திலுள்ள (அறியாமையாகிய) நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்று சொல்வார்கள்; சூடும் மலர் என்பன் யான் - யான் தலையின்மேற் சூடும் பூவென்று சொல் வேன் ; (எ - று.)

இது, பலபடப்புனேவணி ; வடநூலார் உல்லேகாலங்காரம் என்பர். ஒருபொருளைப் பலர் பலதன்மைகளினாலே பலபொரு ளாகச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம், தனக்கே, எனக்கே, ஏ-பிரிநிலை. அபிஷேகம்-வடசொல். "சில்லரிக் கிண்கிணி மென் தெய்வமலர்ச் சீறடியைத், தொல்லை மணிமுடி மேற்சூட்டினான்" என்றபடி ஊடல்தணிக்குங்காலத்துக் கணவன் மனைவியின் பாதத்தை முடிமேற்கொள்வதோர் இயையுபற்றி, பிரமன் அதனை அபிஷேக மென்பானாயினான். மரு: கேதம்-வடமொழித்தொடர் கேதம்-துன்பம். என்ப-பலர்பால் முற்று; என்-இடைச்சொற் பகுதி, ப-விகுதி; இதுவேஎதிர்காலங்காட்டும். கநம்,கேசபங்க்தி என்ற வடசொற்றொடர்கள் விகாரப்பட்டன. கேசபந்தி - மயிரொழுங்கு. 18

கமலந் தனிலிருப் பாள்விருப் போடங் கரங்குவித்துக்
கமலங் கடவுளர்போற்றுமென்பூவைகண்ணிற்கருணைக்
கமலந் தனைக்கொண்டு கண்டொரு காற்றங்
[கருத்துள்வைப்பார்
கமலங் கழிக்குங் கலைமங்கை யாரணி காரணியே. 19

(இ-ள்) கமலந்தனில் இருப்பாள்-தாமரை மலரில் வீற்றிருப் பவளும், கடவுளர் - தேவர்கள், விருப்போடு-விருப்பத்துடனே அம் கரம் கமலம் குவித்து அழகிய கைகளாகிய தாமரை மலர் களைக் கூப்பி [அஞ்சலிசெய்து], போற்றும் - துதிக்கின்ற, மெல் பூவை - மென்மையான கிளிபோன்றவளும், ஆரணி - வேதங் களின் சொருபமாயிருப்பவளும், காரணி - (எல்லாவற்றிற்கும்) காரணமாயிருப்பவளும் (ஆகிய), கலை மங்கை - கலைமகள், — ஒரு கால் தம் கருத்துள்வைப்பார் கம்மலம்-(தன்னை) ஒருமுறை தமது மனத்தினுள் வைத்துத் தியானிப்பவர்களுடைய அறிவின் குற்றங்களை,— கண்ணில்கருணை கமலந்தனை கொண்டுகண்டு- (தனது)திருக்கண்களினின்றுவெளியாகிற அருள்வெள்ளத்தைக் கொண்டு (அவர்களைக்) கடாக்ஷித்து, கழிக்கும் - போக்கி விடுவாள்; (எ-று).

கமலம் என்ற வடசொல் - முதலிரண்டடிகளில் தாமரை யென்ற பொருளிலும், மூன்றுமடியில் நீர்என்ற பொருளிலும்

வந்தது. கம் - அறிவு; இந்திரியமுமாம். இதற்குத் தலையென்று ஒருபொருளுள்ளதனால், கமலம் என்பதற்கு - தலைவிதியென்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அன்றி, கமலமென்பதை அகமலம், அல்லது பாதகமலம் என்பதன் முதற்குறைவிகார மெனக் கொண்டாலும் பொருள்படும்; மனக்குற்றம் அல்லது பாவதோஷம் எனக் காண்க. விருப்பு-அன்பு, பக்தி; விரும்பு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கடவுளர் - (இவ்வுலக பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடையவர். கடவுள் என்பதில், உள்-தொழிற்பெயர் விகுதி. 'ஒருகால் என்பதனை ' கண்டு ' என்பதோடு சேர்த்து ஒருமுறை அருணோக்கஞ்செய்த மாத்திரத்தில் தீர்த்திடுவாள் என்றுங் கொள்ளலாம். ' 19

காரணன் பாகமுஞ் சென்னியுஞ்சேர்தரு கன்னியரு
நாரண ஞக மகலாத் திருவு மொர் நான்மருப்பு
வாரணன் றேவியு மற்றுள்ள தெய்வ மடந்தையரு
மாரணப் பாவை பணித்தகுற் றேவ லடியவரே. 20

(இ - ள்) காரணன்-காரணமென்னும் ஆகமத்தில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டவனை சிவபிரானது, பாகமும் - இடப்பக்கத்திலும், சென்னியும் - முடியின் மேலும், சேர்தரு - (முறையே) சேர்ந்துள்ள, கன்னியரும் - இளமகளிரான பார்வதி கங்கை யென்பவர்களும், — நாரணன் ஆகம் அகலா திருவும்-திருமாலினதுமார்பை விட்டுநீங்காத [மார்பில் நித்தியவாசஞ்செய்கிற] இலக்குமியும், — ஓர் நால் மருப்புவாரணன் தேவியும்-ஒப்பற்ற நான்குதந்தமுள்ள ஐராவதமென்னும் யானையையுடையவனை இந்திரனது மனைவியாகிய இந்திராணியும், மற்றுஉள்ளதெய்வம் மடந்தையரும்-மற்றையதேவமாதர்களும், (ஆகிய அனைவரும்) ஆரணம் பாவை பணித்த குறு ஏவல் அடியவரே-வேதங்களின் சொருபமான சரசுவதிதேவி கட்டளையிட்ட சிறிய ஏவல் தொழில்களைச் செய்யும் அடியார்களே யாவர் ; (எ - று.)

என்றது, அறிவுக்குஉரிய தெய்வமான சரசுவதியினது தலைமையை மிகுதியாகப் புகழ்ந்து துதித்தவாறும். காரணம் - சைவாகமநூல் இருபத்தெட்டில் ஒன்று ; இங்கே காரணன் என்றது, உபலக்ஷண வகையால் எல்லா ஆகமங்களினாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவ னென்றவாறும். இனி, யாவர்க்கும் முதல்வராகிய திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனென்ற கருத்தால் காரணன் எனக் கூறியதாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. மலையரசனாகிய இமவானினது பெண்களாகிய உமை கங்கை என்ற

இருவரும் சிவபிரானைச்சேர்ந்தனராதலால், 'காரணன் பாகமுஞ் சென்னியுஞ் சேர்தரு கன்னியர்' எனப்பட்டனர். கங்கையைச் சிவபிரானுக்கு மனைவியென்றற்குக் காரணம் - சிவபிரானை நீங்காது சேர்ந்திருத்தலும், குமாரனை யுண்டாக்குதற்குச் சிவபிரான் வெளிப்படுத்திய அனற்பொறிகளை யேற்றுக் கொண்டமையுமாம்.

உமை சிவன்பாகஞ்சேர்ந்த கதை :— பிருங்கி யென்னும் மகாமுனிவர் தன்னை விலக்கிச் சிவபிரானை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யக்கண்ட பார்வதீதேவி, தன்பதியை நோக்கி ' முனிவர் என்னைப்பிரதக்ஷிணம் செய்யாமைக்கு ஏது ஏன்? ' என்று வினவ, சிவபிரான் ' இம்மை மறுமைப் பயன் களைப் பெற விரும்புபவர் உன்னையும், முத்திபெற விரும்புவர் என்னையும்வழிபடுவர் ' என்ன, அதுகேட்டதேவி பெருமானைப் பிரியாதிருக்குமாறு தவம் புரிந்து வாமபாகம் பெற்றனள் என்பதாம்.

கங்கை சிவபிரான் சென்னி சேர்ந்த கதை :— சூரியகுலத்துத் தோன்றிய பகீரத சக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்தீக்குஇலக்காய் உடலெரிந்துசாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது முதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரையும் நற்கதி பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுநாள் தவஞ் செய்து கங்கா நதியைத் தேவ லோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதனது விசையோடு வரும் வெள்ளப் பெருக்கை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்கு இல்லை என்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவபிரானைப் பிரார்த்திக்க, அவன் வேண்டு கோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதியைச் சடைமுடியிலேற்றுப் பின்பு சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பதாம்.

காரணம், பாகம், வாரணம் - வடசொற்கள், கந்யா, நாராயணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சேர்தரு, தா என்ற துணைவினை விகாரப்பட்டது. குறுமை + ஏவல் = குற்றேவல்; பண்பு ஈறு போய்த்தன் ஒற்று இரட்டிற்று. ஓர் - ஒன்று என்பதன் விகாரம்; உகரம்பெறுமலும், முதல்நீளாமலும் நின்றது. 20

அடிவேத நாறுஞ் சிறப்பார்ந்த வேத மனைத்தினுக்கு
முடிவே தவள முளரிமின் னேமுடி யாவிரத்ன
வடிவே மகிழ்ந்து பணிவார் தமது மயலிரவின்
விடிவே யறிந்தென்னை யாள்வார் தலந்தனில்
[வேறிலையே 21

(இ - ள்) அடி வேதம் நாறும் சிறப்பு ஆர்ந்த - திருவடிகள் வேதங்களில் வாசனை வீசப் பெறுகிற மேன்மை நிறைந்த, வேதம் அனைத்தினுக்கும் முடிவே-வேதங்களெல்லாவற்றுக்குந் தேர்ந்த கருத்தாகவுள்ளவளே ! தவளம் முளரி மின்னே - வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற மின்னற்கொடி போல விளங்குபவளே ! முடியா இரத்ன வடிவே-அழியாத இரத்தினம் போலப் பிரகாசிக்கிற வடிவமுடையவளே ! மகிழ்ந்து பணிவார் தமது மயல் இரவின் விடிவே - அன்புகொண்டு வணங்கும் அடியார்களுடைய அஞ்ஞான மயக்கமாகிய இருளிரவை யொழிக்குஞ் சூரியோதயமாகவுள்ளவளே ! என்னை அறிந்து ஆள்வார்-எனது நிலைமையை அறிந்து என்னை அடிமைகொண்டு பாதுகாப்பவர், தலந்தனில் - இவ்வுலகத்தில், வேறு இலை - (உன்னையன்றி) வேறுயாருமில்லை ; (எ - று.) — ஏ - தேற்றம்.

தமக்குக் கலைமகளையன்றி வேறுகதியின்மையை வெளியிட்டார். 'அடிவேதம்நாறும் சிறப்பார்ந்த' என்றது சரசுவதிக்கு அடைமொழி ; அவளுடைய திருவடி வேதங்களிற் பரிமளித்தலாவது - வேதங்களில் எங்கும் இடைவிடாது துதிக்கப்படுதல். திருவடித் தாமரையென்னும் வழக்கை உட்கொண்டு, ' அடி நாறும் ' என்றன ரென்க. இனி, திருவடிகள் வேதங்களின் வாசனைவீசப்பெற்ற என்றுபொருளுரைத்தாலும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்ளலாம்; (வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் 'கங்கையு நான்மறையுந் துளவுங் கமழ் கழலிணை ', ' கங்கையினறலுங் காளியன் முடியுங் காளிந்திக் கரையுமே கமழும், பங்கய மலர்கள் ' என்றவை இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கன.) வேதம் அனைத்தினுக்கும் முடிவு-வேதங்களின் உத்தரபாகமும் தேர்ந்த கருத்துமான வேதாந்தத்திற் சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்ட மெய்ப் பொருளாகவுள்ளவளென்றபடி; வேதாந்தசொரூபமாகவுள்ளவ ளென்றலும் ஒன்று. தவளம், ரத்நம் - வடசொற்கள். முளரி - முட்களையுடைய அரியையுடைய தெனப் பொருள் படுங் காரணக்குறி. வேற்றுமைத் தொகையன் மொழி. அரி = அரை; தண்டின் மேற்புறம். மின் - உவமையாகுபெயர். விடிவு - பொழுதுவிடியுங்காலம், சூரியோதயம். தன் அடியார்களின் அகவிருளை யொழிப்பவளென்பது, 'பணிவார்தமது மயலிரவின் விடிவே' என்பதன் கருத்து. 21

வேறிலை யென்று னடியாரிற் கூடி விளங்குநின்பேர்
கூறலை யானுங் குறித்துநின் றேனைம் புலக்குறும்பா
மாறலை கள்வர் மயக்காம னின்மலர்த் தாணெறியிற்
சேறலை யீந்தருள் வெண்டா மரைமலர்ச் சேயிழையே.

(இ - ள்) வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கின்ற, சேயிழையே - செவ்விய ஆபரணங்களை யுடையவளே ! — வேறு இலை என்று - (உன்னையன்றி) வேறு (கதி) இல்லையென்று நிச்சயித்து, உன் அடியாரில் யானும் கூடி- உனது அடியார்களில் நானும் ஒருவனுகச் சேர்ந்து, விளங்கும் நின் பேர் கூறலைகுறித்து நின்றேன்-சிறப்புப்பெற்று விளங்குகிற உனதுதிருநாமங்களைச் சொல்லுதலைக்குறிக்கொண்டுநின்றேன். ஐம்புலம் குறும்பு ஆம் - பஞ்ச இந்திரியங்களின் பொல்லாங்கு களாகிய, மாறு அலை கள்வர் - எதிர்த்து (வழி) பறிக்கிற திருடர் கள், மயக்காமல் (என்னை) மயங்கச்செய்யவொட்டாதபடி, நின் மலர் தாள் நெறியில் சேறலை - உன்னுடைய திருவடித் தாமரை களின் வழியே செல்லுந்திறத்தை, ஈந்து அருள் (எனக்குக்) கொடுத்தருள்வாய்; (எ-று.)

("நல்லவை செய்யத் தொடங்கினும் நோனுமே, அல்லன அல்லவற்றி கொண்டுய்க்கும்-எல்லி, வியனெறிச் செல்வாரை யாறலைத்துண்பார், செலவுபிழைத் துய்ப்பபோல்" என்றபடி) நேர்வழியிற் செல்பவரை வழிக் கொள்ளைக்காரர் அதைவிட்டுக் கொடுவழியிற் செல்லும்படி சூழ்ச்சிசெய்வது போல, எனது பஞ்சஇந்திரியங்கள் என்னைமயக்கித் தீநெறிச்செலுத்தாதபடி நீ என்பக்கல் அருள்செய்து என்னை உன்திருவடியை விடாது பின்பற்றிச் செல்லுதலாகிய நன்னெறியிற் செலுத்தவேண்டு மென வேண்டியபடி.

பேர்-மரூஉ. 'குறும்பாமாறலைகள்வர்' என்னுந் தொடரைக் குறும்பாம் ஆறு அலை கள்வர் எனப்பிரித்து, ஆறு அலை கள்வர்- வழிபறிக்குந் திருடர் என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்து மாயினும் மோனைத்தொடைக்குச் சேராமை அறிக. அலைகள்வர் பிறவினையில்வந்தவினைத்தொகை. சேறல்-செல்லுதல்; தொழிற் பெயர்; செல்-பகுதி, தல்-விகுதி; பகுதிமுதல்நீண்டது-விகாரம், தகரம் றகரமான விடத்து லகரம் கெட்டது. சந்தி. சேயிழை - பண்புத்தொகையன்மொழி; செம்மை + இழை — சேயிழை; இங்கே, செம்மை-அழகு நிறமெனக் கொள்ளலாகாது; "வெள்ளைக்கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்-வெள்ளை... தாய்" ஆதலால். கள்வர், கள் - பகுதி, வ் - பெயரிடைநிலை. 22

சேதிக்கலாந்தர்க்கமார்க்கங்களெவ்வெவர்சிந்தனையுஞ்
சோதிக்கலாமுறப் போதிக்கலாஞ்சொன்னதேதுணிந்து
சாதிக்கலா மிகப் பேதிக்க லாமுத்தி தானெய்தலா
மாதிக்கலா மயில்வல்லி பொற்றுளை யடைந் தவர்க்கே.

(இ - ள்) ஆதி - பழமையான, கலா மயில்-கல்விக்கு உரிய மயில் போலுஞ் சாயலுள்ள மகளும், வல்லி-பூங்கொடிபோன்ற வளுமான சரசுவதியினது. பொன் தாளை - அழகிய திருவடிகளை அடைந்தவர்க்கு-சரணமடைந்தவர்களுக்கு,—தர்க்க மார்க்கங்கள் சேதிக்கல் ஆம் (தம்மையெதிர்த்து வாதப்போர் செய்பவர்களுடை) வாத நெறிகளைக் கண்டித்தல் இயலும்; எவ்வெவர் சிந்தனையும் சோதிக்கல் ஆம்-யார்யாருடைய மனத்தின் நிலைமையையும் ஆராய்ந்தறிதல் இயலும்; உற போதிக்கல் ஆம் - (எல்லோர்க்கும் எல்லா விஷயங்களையும்) நன்றாகச் சொல்லியுணர்த்துதல் இயலும்; சொன்னதே துணிந்து சாதிக்கல் ஆம் - தாம் சொன்ன பொருளையே சித்தாந்தமாக நிச்சயித்து நிலை நாட்டவல்ல திறமை உண்டாம்; மிக பேதிக்கல் ஆம்-'தமது கொள்கைக்கு மாறாகப் பிறர்சொன்ன பூர்வபக்ஷங்களையெல்லாம்) மிகுதியாகக் கண்டிக்குந் திறம் உண்டாம்; முத்தி தான் எய்தல் ஆம்-மோக்ஷத்தை எளிதில்அடைதல்கைகூடும்;(எ-று.)

சரசுவதியைச் சரணமடைந்தார்க்கு அவளருளால்இம்மையிலுண்டாகும் வாதசக்தி போதநாசக்தி முதலிய சத்தி விசேஷங்களும், மறுமையில் முத்தியும் கைகூடுகிற சிறப்பை இதில் வெளியிட்டார்.

சேதிக்கல், சோதிக்கல், சாதிக்கல், பேதிக்கல்என்றவற்றின் பகுதி-வடமொழியடியாப்பிறந்தவினை; கு-சாரியை,அல்-விகுதி. தர்க்கமார்க்கம், சிந்தநா, முக்தி, ஆதி, வல்லீ-வடசொற்கள். கலா - வடசொல், ஆவீறு ஐயாகாது நின்றது. எவ்வெவர் என்றதில், அடுக்கிநின்றவினு-எஞ்சாமைகுறிப்பது. சொன்னது- இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர்; இதில், 'இன்' இடைநிலை முதல் தொக்கது, எய்தல் என்ற தொழிற்பெயரில், எய்து-பகுதி, அல்-விகுதி: (அம்புசெலுத்துத்லென்னும் பொருளில்,எய்-பகுதி தல்-விகுதி)

23

அடையாள நாண்மல ரங்கையி லேடு மணிவடமு
முடையாளை நுண்ணிடை யொன்றுமி லாளையுப நிடதப்
படையாளை யெவ்வுயி ரும்படைப் பாளைப் பதுமநறுந்
தொடையாளை யல்லது மற்றினியாரைத் தொழுவதுவே

(இ-ள்) நாள் மலர் - அன்றுமலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற, அம்கையில்- அழகிய கைகளில், ஏடும்-ஏட்டுப் புத்தகத்தையும் அணி வடமும்- அழகியஜபமாலையையும், அடையாளம்-தனக்கு உரிய அறிகுறியாக, உடையாளை - கொண்டுள்ளவளும், நுண் இடை ஒன்றும் இலாளை - நுட்பமான இடை சிறிதும் இல்லாத வளும், உபநிடதப் படையாளை - உபநிஷத்துக்களைத் தன் பரிவாரமாகவுடையவளும், எ உயிரும் படைப்பாளை - எல்லாப் பிராணிகளையும் சிருஷ்டிப்பவளும், நறுபதுமம் தொடையாளை- வாசனை வீசுகிற செந்தாமரை மலர் மாலையையுடையவளுமான சரசுவதியை, அல்லது- அல்லாமல், இனி மற்று யாரைதொழுவது இனிமேல் (யான்) வேறு யாரை வணங்குவது ? (எ - று.)

வேறுயாரையும் வணங்கேனென்றும், பிறரெவரும்வணங்கு தற்கு உரியவரல்லரென்றும் கூறிய படியாம். இனி, 'இனி' என்றது - அவளைச் சரணமடைந்த பின்பு என்றபடி. சரசுவதி இடக்கையிற் புத்தகத்தையும், வலக்கையிற் படிகமாலையையும் உடையளென அறிக. இவை சரசுவதிக்கு அடையாளமாகக் கூறப்படுதலை, பெருந்தேவனார்பாரதத்தில் 'புத்தகமும்ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும், வைத்த கமண்டலமும் வன்னி கையும் - முத்து, வடங்கொண்ட மார்பினாள்' என்றதனாலும், கம்பராமாயணத்தில் 'புத்தகம் படிகமாலை குண்டிகைபொருள் சேர் ஞான, வித்தகந் தரித்த செங்கை விமலை' என்றதனாலும் காண்க. இனி, நாள் மலர் என்பதற்கு - புதியதாமரை மலர் களையும் என்று பொருள்கொண்டு, நான்கு கைகளுள் மற்றைய இரண்டில் தாமரை மலர்களைத் தரித்துள்ளாளென்றலுமொன்று

இனி, அடையாளமென்றது, ஞான முத்திரையாகவுமாம்; அதாவது - பிறர்க்கு நல்லுணர்வை உபதேசிக்கும் அறிகுறி; அது-கட்டைவிரல் நுனியையும் சுட்டுவிரல் நுனியையும் ஒன்று சேர்த்து மற்றை மூன்று விரல்களையும் நேர்நிற்க வைக்கும் நிலை. படிகமாலை, ஜபமந்திரத்தைத் தொகையிடுதற்கு உரியது. மணிவடமெனப்பதம்பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்கு இயையாது. இடை மிகச் சிறுத்துள்ளதென்னும் பொருளில் அதிசயோக்தி வகையால் அதை இல்லையென்றே சொல்லுங் கவிமரபு பற்றி, "நுண்ணிடையொன்றுமிலாள்" என்றார். உபநிஷதம், பத்மம் - வடசொற்கள். உபநிடதப்படையாள் என்றது - உபநிடத்துக்களுக்குத் தலைவியென்றும், அவற்றால் வழிபட்டுத் துதிக்கப்படுபவளென்றுங் கூறியபடியாம். மூன்றா மடியில் 'படையாள்', 'படைப்பாள்' என்ற சொற்கள் இங்கு வெவ்வேறு பொருளில் வந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறை யான பொருளுந் தரக்கூடியதனால் அவற்றை ஒருங்கு தொடர

வைத்தது, தொடைமுரண்; ' மொழியினும் பொருளினும் முரணு தல் முரணே ' என்றார் தொல்காப்பியனார். இது-சொல் தொடை முரண். இரண்டாம் அடியில், 'உடையாள்' ' இலாள் ' என்பன வந்தது. பொருள்தொடைமுரண். தொடை-தொடுக்கப்படுவது. மற்று-இடைச்சொல். தொழுவது என்ற தொழிற்பெயர்-இங்கே வினைமுற்றாய் நின்றது. 24

தொழுவார் வலம்வரு வார்துதிப் பார்தந் தொழின்மறந்து
விழுவா ரருமறை மெய்தெரி வாரின்ப மெய்புளகித்
தழுவா ரினுங்கண்ணி னீர்மல்கு வாரென்க
[ணுவதென்னை
வழுவாத செஞ்சொற் கலைமங்கை பாலன்புவைத்தவரே

(இ - ள்) வழுவாத - தவறுபடாத, செம் சொல் - செவ்விய சொற்களையுடைய, கலை மங்கைபால்-கல்விக்கு உரிய மகளான சரசுவதியினிடத்தில், அன்பு வைத்தவர்-பக்தியுள்ளவர்கள், — (அப்பிராட்டியை), தொழுவார் - நமஸ்கரிப்பார்கள்; வலம் வருவார் - பிரதக்ஷிணஞ்செய்வார்கள்; துதிப்பார் - தோத்திரம் பண்ணுவார்கள் ; தம் தொழில் மறந்து - தமதுசெயலை மறந்து [பரவசப்பட்டு] விழுவார் - கீழ்விழுவார்கள் ; அரு மறை மெய் தெரிவார்-(அறிதற்கு) அரியவேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்வார்கள்; இன்பம்-ஆனந்தத்தால், மெய்புளகித்து-உடல் மயிர்சிலிர்க்கப் பெற்று, அழுவார் - புலம்புவார்கள் ; இனும் - இன்னும், கண்ணின் நீர்மல்குவார்-ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகப் பெறுவார்கள் ; என் கண் ஆவது என்னை - (இப்படிப்பட்ட செயல்களுள்) என்னிடத்து உண்டாவது யாது? [எதுவுமில்லை என்றபடி.]

பக்தி காரியமான மெய்ப்பாடொன்றும் என்னிடத்தில் இல்லையென்று கவி தமது விநயத்தை வெளியிட்டபடியாம். இனும்-தொகுத்தல். என் கண், கண்-ஏழனுருபு. 25

வைக்கும் பொருளு மில்வாழ்க்கைப் பொருளுமற்
[றெப்பொருளும்
பொய்க்கும் பொருளன்றி நீடும் பொருளல்லபூதலத்தின்
மெய்க்கும் பொருளு மழியாப் பொருளும்விழுப்பொருளு
முய்க்கும் பொருளுங் கலைமா னுணர்த்து
[முரைப்பொருளே. 26

(இ-ள்) வைக்கும் பொருளும்-(பாடுபட்டுத்தேடி) வைக்கும் (பொன்னும் மணியும் நெல்லுமாகிய) செல்வங்களும், இல் வாழ்க்கை பொருளும்-சம்சார வாழ்விலுள்ள (மக்களும் சுற்றமு மாகிய) ஐசுவரியங்களும், மற்று எ பொருளும் - (ராஜாங்கம் வாகனம் அடிமை என்னும்) மற்றை ஐசுவரியங்களும் (ஆகிய அஷ்டைசுவரியங்களும்) பொய்க்கும் பொருள் அன்றி. நிலையின்றி அழியும் பொருள்களாகுமேயல்லாமல், நீடும் பொருள் அல்ல - (அழிவின்றி) நீடூழிகாலம் நிலைத்துநிற்கும் பொருள்களல்ல ; பூதலத்தில் மெய்க்கும் பொருளும் - நிலவுலகத்தில் [இம்மையில்] அழியாது நிலைத்து நிற்கும் பொருளும், அழியா பொருளும் - (மறுமையில்) அழிவில்லாத ஐசுவரியமும், விழு பொருளும் - (இவற்றினும்) சிறந்ததான முத்திச் செல்வமும், உய்க்கும் பொருளும் - (முத்தியிற்) சேர்ப்பதான தத்துவப் பொருளும், கலை மான் உணர்த்தும் உரை பொருளே-கல்விக்கு உரிய மகளான சரசுவதி சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருளே யாம் ; (எ - று.)

செல்வப்பொருள்போலன்றிக் கல்விப்பொருள் சாசுவதமா யிருக்குந் தன்மையும், சரசுவதியின் உருவமான சொல் நித்திய மென்றலும், இங்கு விளக்கப்பட்டன. இல் - வீடு ; அதில் வாழ்தல்-இல்வாழ்க்கை. வாழ்க்கை-கைவிகுதி பெற்ற தொழிற் பெயர், விழு - சிறப்பையுணர்த்தும் விழுமம் என்னும் உரிச் சொல்லின் விகாரம். மான்-உவமையாகுபெயர். 26

பொருளா லிரண்டும் பெறலாகுமென்ற பொருள் [பொருளோ
மருளாத சொற்கலை வான்பொரு ளோபொருள் [வந்துவந்தித்
தருளாய் விளங்கு மவர்க்கொளி யாயறி யாதவருக்
கிருளாய் விளங்கு நலங்கிளர் மேனி யிலங்கிழையே.27

(இ - ள்) வந்து - (அருகில்) வந்து, வந்தித்து - (தன்னை) நமஸ்கரித்து, அருள் ஆய் - (தனது) திருவருளுக்கு இலக்காகி, விளங்குமவர்க்கு-சிறப்புற்றவர்களுக்கு, ஒளி ஆய்-பிரகாசமாகி [புலனாய்த்தோன்றி], அறியாதவருக்கு இருள்ஆய் - (தனது மகிமையை)உணராதவர்களுக்குப்புலனாகாதுநின்று, விளங்கும்-சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற, நலம் கிளர் மேனி-அழகுமிக்க திருமேனியையும், இலங்கு இழையே - விளங்குகிற ஆபரணங்

களையுமுடையவளானசரசுவதியே!பொருளால்இரண்டும்பெறல் ஆகும் என்ற பொருள் பொருளோ- (' அறம் பொருள் இன்பம் என்ற திரிவர்க்கத்தில் இடையிலுள்ளதான) பொருளினல் (அறமும் இன்பமுமாகிய மற்றை) இரண்டு பொருள்களையும் அடையலாம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட செல்வப் பொருள் சிறந்த பொருளாமோ ? [ஆகா]; மருளாத சொல் கலை பொருளோ வான் பொருள் - அறியாமையது மயக்கத்தை யொழிக்கிற சொற்களையுடைய கல்விப் பொருளோ வெனின் சிறந்தபொருளாம் ; (எ - று.)

கலைமகளாகிய உனக்கு உரியதான கல்விப் பொருளே சிறந்த பொருளாமென்றும், மற்றை அழியுந் தன்மையதான செல்வப்பொருள் அப்படிப்பட்டசிறந்தபொருள் அன்றென்றும் கவி தாம் சரசுவதியின் விபவத்தை அறிந்து பாராட்டுந் தன்மையை அப்பிராட்டியின் சன்னிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்ததாகும், இது. பொருளாலிரண்டும் பெறலாகுமென்ற பொருள் -'அறனீனு மின்பமு மீனுந்திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்' ' ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொரு, ளேனையிரண்டு மொருங்கு', ' வடுவிலாவையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவணதெய்த இருதலையுமெய்தும், நடுவணது எய்தாதா னெய்தும் உலைப்பெய்து, அடுவது போலுந்துயர்,' 'பாரோர்சொலப்பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்றும், ஆராயிற்றானே அறம் பொருளின்பம் என்று, ஆராரிவற்றின் இடையதனை எய்துவார், சீராரிருகலையு மெய்துவர்' ' இல்லார் இருமையும் நல்ல எய்தார்' ' வறியார் இருமை யறியார்' என்பன காண்க. வான்-உரிச்சொல். முதலடியில், ஓகாரம்-எதிர்மறை; இரண்டா மடியில், ஓகாரம் - தெரிநிலை. 27

இலங்குந் திருமுக மெய்யிற் புளக மெழுங்கண்கணீர்
மலங்கும் பழுதற்ற வாக்கும் வலிக்கு மனமிகவே
துலங்கு முறுவல் செயக்களி கூருஞ் சுழல்புனல்போற்
கலங்கும் பொழுது தெளியுஞ்சொன் மானைக்
[கருதினர்க்கே. 28

(இ-ள்) சொல் மானை கருதினர்க்கு - சொற்களுக்கு உரிய மகளான சரசுவதியைத் தியானித்தவர்களுக்கு, — திரு முகம் - அழகிய முகம், இலங்கும் - (மலர்ந்து) விளங்கும் ; மெய்யில் - உடம்பில், புளகம் எழும் - மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாம்; கண்கள்

நீர் மலங்கும் - கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் ததும்பும்; பழுது அற்ற வாக்கும் வலிக்கும் - குற்றமில்லாத வாய்ச்சொல்லும் உறுதிபெறும்; மனம் மிகவே துலங்கும் - மனம் மிகுதியாகத் தெளிவு பெறும்; முறுவல் செய களி கூரும் - புன்சிரிப்பு உண்டாம்படி சந்தோஷம் மிகும்; சுழல்புனல் போல் கலங்கும் பொழுது தெளியும்-நீர்ச்சுழிபடுகிறநீர்போலக் கலக்கமுண்டாம் பொழுது அக் கலக்க மொழியும்; (எ - று.)

"உறுங் கவலொன் றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வி" ஆதலால், 'சுழல்புனல்போற் கலங்கும்பொழுது தெளியும்' எனப்பட்டது. வாக்குவலிக்கும் என்பதற்கு - சிறந்தசொற்கள் வெளிவருமென்றும், செல்வாக்கு உண்டாகு மென்றுங்கருத்துக் காண்க. வாக் - வடசொல். செய-தொகுத்தல்.

கரியா ரளகமுங் கண்ணுங் கதிர்முலைக் கண்ணுஞ்செய்ய
சரியார் கரமும் பதமு மிதழுந் தவளநறும்
புரியார்ந்த தாமரை யுந்திரு மேனியும் பூண்பனவும்
பிரியா தென்னெஞ் சினு நாவினு நிற்கும்பெருந்திருவே.

(இ-ள்) பெருந்திருவே- (உன்னைச்சரணமடைந்தவர்க்குப்) பெருஞ்செல்வமுண்டாதற்குக் காரணமான கலைமகளே! — (உனது), கரி ஆர் அளகமும்-கருநிறம் பொருந்திய முன்னெற்றி, மயிரும் [கூந்தலும்] — கண்ணும். கண்களும், எதிர் முலைக் கண்ணும்-ஒளிபொருந்திய முலைக்கண்களும்,—செய்ய-சிவந்த, சரி ஆர் - வளையல்கள் நிறைய அணியப்பெற்ற, கைகளும், — பதமும் - திருவடிகளும், — இதழும்-அதரமும் — தவளம் நறும் புரி ஆர்ந்த தாமரையும்-நல்லமணமுடையதும் முறுக்குடையது மான வெண்டாமரைமலரும்,—திருமேனியும்-உடம்பின்நிறமும் பூண்பனவும்-அணிந்து கொள்ளும்ஆபரணங்கள்முதலியனவும் (ஆகிய உனது சம்பந்தம் பெற்ற எல்லாப் பொருள்களும்), பிரியாது-விட்டுப்பிரியாமல், என்நெஞ்சினும்-எனதுமனத்திலும் நாவினும் - நாக்கிலும், நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும்;) (எ-று.)

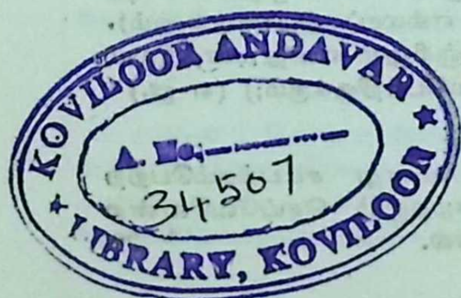
என்றது, எப்பொழுதும் நான் உனது சம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களையே நினைத்தலும் புகழ்தலும் செய்வேனென்ற வாறு. அளகம் - அலகம், வடசொல். 29

பெருந்திரு வுஞ்சய மங்கையு மாகியென் பேதைநெஞ்சி
லிருந்தரு ளுஞ்செஞ்சொல் வஞ்சியைப்
[போற்றிலெல் லாவுயிர்க்கும்
பொருந்திய ஞானந் தருமின்ப வேதப் பொருளுந்தருந்
திருந்திய செல்வந் தருமழி யாப்பெருஞ் சீர்தருமே. 30

(இ - ள்) பெரு திருவும் சயமங்கையும் ஆகி - ஸ்ரீ மகா லக்ஷ்மியின் சொருபமும் ஜயலக்ஷ்மியின் சொருபமுமாயுள்ள வளும், என் பேதை நெஞ்சில் இருந்து அருளும் - எனது அறிவின்மையையுடைய மனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளும் (ஆகிய), செம் சொல் வஞ்சியை - செவ்விய சொற்களுக்கு உரிய மகளான சரசுவதியை, போற்றில்-துதித்தால்,—(அவள்), எல்லா உயிர்க்கும்- (துதிக்கின்ற) அச்சனங்களெல்லோர்க்கும், பொருந்திய ஞானம் தரும் - நிலையான நல்லுணர்வை அளித் தருள்வாள்; இன்பம் வேதம் பொருளும் தரும்-பேரின்பத்தைக் கூறுகிற வேதத்தின் பொருளையும் விளக்கியருள்வாள்; திருந்திய செல்வம் தரும் - சுத்தமான செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வாள்; அழியா பெரு சீர் தருமே - அழிவற்றதான பெரிய முத்திச் செல்வத்தையுந் தந்தருள்வாள் ; (எ - று.)

அழியாப்பெருஞ்சீர்-என்றும் அழிதலில்லாத பெருங்கீர்த்தி யெனினுமாம். வஞ்சி - நீர்வஞ்சிக்கொடி ; அதுபோல மெல் லியளாய் ஒல்கியொசியும் மகளுக்கு உவமையாகுபெயர்.

சரசுவதியந்தாதி முற்றிற்று.

குருபாதம்

'இயல்' விளக்கம்

"இயலானது கொண்டு நின்திரு நாமங்கள் ஏத்துதற்கு
முயலாமை யாற்றடு மாறுகின் றேன் இந்த மூவுலகும்
செயலால் அமைத்த கலைமக ளேநின் திருவருளுக்கு
அயலாய் விடாமல் அடியே னையும் உவந்து ஆண்டருளே."

இயல் என்றசொல்லை கம்பர் இங்கு அறிவு என்றபொருளில் ஆண்டுள்ளார். இயல் என்றசொல், அறிவு என்றபொருளிலும், ஒரு பகுதி என்ற பொருளிலும் பண்டைக்காலம் தொட்டே வழங்கி வந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் ஒன்பது இயல்கள் உள்ளன. இவை முதலில், அறிவு என்ற பொருளிலேயே வழங்கி வந்தன. நாளடைவில் இயல் என்ற சொல்லை ஒருபகுதி என்ற பொருளிலேயே வழங்கிவிட்டனர். எனவே இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்குப் பிறபொருள் கொண்டு விட்டனர். இதனால் இயல் என்றால், கல்வி என்றும் இலக்கியம் என்றும் இப்பாடலுக்கு உரை எழுதிய பெரும் புலவர்களே குறித்துள்ளனர். எனவே இயல் என்ற சொல்லின் உண்மைப் பொருளை உள்ளவாறு உணர்த்துதல் தமிழ் அறிந்தோரின் தலையாய கடமையாகிறது.

ஒரு பொருள் உணர்த்தும் சொற்களும், இருபொருள் உணர்த்தும் சொற்களும் தமிழில் நிரம்ப உள்ளன. உதாரணத் திற்கு எவ்வொன்றிலும் இரண்டிரண்டுசொற்களைப்பார்ப்போம்.

நல்லான் - இச்சொல் நல்லவன் என்ற ஒரே பொருளைக் குறிக்கும். இதேமாதிரி.

வல்லான் என்ற சொல்லும், வல்லவன் என்ற ஒரு பொரு ளையே குறிக்கும்.

இல்லான் என்ற சொல் இல்லாதவன் என்ற பொருளையும். குறிக்கும். இல்லத்தைஉடையவன் என்றபொருளையும்குறிக்கும் இடம் நோக்கிப் பொருள் கொள்ளவேண்டியது அறிஞர் கடனாகும்.

சொல்லான் என்ற சொல்லும் அதைப்போலவே, சொல்லாதவன் என்ற பொருளையும், சொல்லை உடையவன் என்ற பொருளையும் தரும். இடத்திற்கேற்பப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

இக்கருத்தமைந்த சொற்கள் கொண்ட பாடலை சீகாழிப் பதியில் ஞானசம்பந்தர் பாடியுள்ளார். பாடல் வருமாறு.

“ நல்லானை நான்மறை யோடியல் ஆறங்கம்
வல்லானை வல்லவர் பால்மலிந் தோங்கிய
சொல்லானைத் தொன்மதிற் காழியே கோயிலாம்
இல்லானை ஏத்தநின் ருர்க்குள தின்பமே. ”

நன்னூலில் எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல் என்னும் பகுதியிலும், தொல்காப்பியத்தில் ஒன்பது இயல்களிலும், எழுத்தியல் என்ருல் எழுத்தைப் பற்றிய அறிவு என்றும், பதவியல் என்ருல் பதத்தைப்பற்றிய அறிவுஎன்றும், புணரியல் என்ருல் சொல்லோடு சொல் புணர்வதைப்பற்றிய அறிவு என்றும் அறிவிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் நன்கு அறிதல் வேண்டும். மாருக எழுத்தைப்பற்றிய பகுதி, பதத்தைப்பற்றிய பகுதி என்றே இன்று பெரும்பாலோர் மயங்கிப் பொருள் கொள்கின்றனர். மேலும் உதாரணம் சில காணலாம்.

தாவர இயல், விலங்கியல், அரசியல் என்பவற்றையும் சிந்தித்தால், தாவரம் பற்றிய அறிவு தாவர இயல் என்றும், விலங்கைபற்றிய அறிவு விலங்கியல் என்றும், அரசியலைப் பற்றிய அறிவு அரசியல் என்றும் தெளிவாக நன்குவிளங்கும்.

ஆகவே கலை, மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி என்று போட வேண்டுவது அவசியந்தாஞ ? என்று கல்வியாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

கலை என்ற சொல் அறிவின் ஒரு பிரிவு, ஒரு கூறு என்ற பொருளைத்தருவது. சந்திரனுக்குக் கலை 16 முழுச்சந்திரன் 16 கூறுகளையுடையவன் என்பதே பொருள். முழு அறிவைப் பல கூருகப்பிரிக்கின்றனர். எனவேதான் பல்கலைக் கழகம் அமைகிறது.

முடிவாக முத்தமிழில் இயல் - அறிவு, இசை, சொல், நாடகம் - நடிப்பு. இசை, நாடகம் என்னும் இருசொற்கள் இயல் என்னும் அறிவைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்தும் கருவிகளே.

எனவே, முத்தமிழ் மனத்தில் தோன்றுவது அறிவு, வாக்கில்தோன்றுவது இசை. (காயம்) உடம்பில் தோன்றுவது நாடகம். எனவே முத்தமிழ் என்பது (மனம், வாக்கு, காயம்) என்பதிலிருந்து தோன்றி மனித இனத்தை வளர்க்கிறது. வாழ்விக்கின்றது. கம்பர் இப்பாடலில் இயல் என்ருல் அறிவு என்ற பொருளில் ஆண்டுள்ளமைகண்டு தெளிவுகொள்ளலாம்.